பளிங்குச் சிலை

புதுமைப்பித்தன்

ஸ்டார் பிரசுரம்

பளிங்குச் சிலை

(ரஷ்யக் கதைகள்).

தமிழில்.

புதுமைப் பித்தன்

ஸ்டார் பிரசுரம்
திருவல்லிக்கேணி—சென்னை-5.

விலை ரூ 1.

STAR PUBLICATION

Triplicane :: Madras-5.

நவபாரத் பிரஸ், சென்னை-3.

பதிப்புரை

—]★[—

புதுமைப் பித்தனைப் பற்றியோ அவரது எழுத்துக்களைப் பற்றியோ எதுவும் தமிழ் மக்கட்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. முதன் முதலாகத் தன் பெயரையே தலைப்பாகக் கொண்டு கதைகளை வெளியிடும் தெம்பு அவருக்குத்தான் இருந்தது. புதுமைப் பித்தன் என்ற பெயருக்குத் தமிழ் மக்களிடையே பெரும் மதிப்பும் பெருமையும் வளர்ந்துள்ளது.

அவரது எழுத்துக்கள் மட்டுமல்ல அதற்கேற்ற அவரது ஆழ்ந்த படிப்பும் அதற்குக் காரணம். உலகத்தின் எல்லா மொழிகளிலுள்ள சிறு கதைகளையும் அவர் நன்கு படித்துச் சுவைத்தவர்.

மிகச் சிறந்த அயல்நாட்டுக் கதைகளைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பலமுறை நமக்குத் தந்துள்ளார். அவற்றில் சில இந்த நூலிற் காணப்பெறுகின்றன. இதில் வரும் கதைகள் முழுதும் ரஷ்ய இலக்கியத்தைச் சார்ந்தவை. இது போன்று அடுத்தடுத்து அவர் தமிழ்ப்படுத்திய மற்ற நாட்டுச் சிறு கதைகளும் தொடர்ந்து வெளிவரும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

கண. இராமநாதன்
பதிப்பாசிரியர்

★ பளிங்குச் சிலை

★ ஏ! படகுக்காரா

★ அதிகாலை

பளிங்குச் சிலை

(வாலரி புருஸ்ஸாப் (1875–1924) புரட்சி யுகமான நவீன காலத்து ருஷ்ய புது எழுத்தாளர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர். இந்தக் கதை புரட்சிக்கு முந்திய காலத்தைப்பகைப் புலமாகக் கொண்டு, எழுந்த கற்பனைக் கதை.)

அவனுக்குத் திருட்டுக் குற்றத்திற்காக 1 வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்து சிறையிலிட்டார்கள். கோர்ட்டில் விசாரணை நடக்கும் பொழுது அந்தக் கிழவனுடைய நடத்தை என் மனத்தைப் பிடித்திழுத்தது. வழக்கும் விசித்திரமானதுதான். அனுமதி பெற்று அவனைச் சிறையில் பார்க்கச் சென்றேன். முதலில் பார்க்க மாட்டேன் என்றான். பிறகு என்னுடன் பேச மறுத்தான். கடைசியாக அவன் தனது கதையைச் சொன்னான்.

"நீர் சொல்வது உண்மைதான். எப்பொழுதும் இதே மாதிரி நாடோடியாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் என்னிடம் பணம் இருந்தது. வாலிப முறுக்கு, குஷியாக செலவழித்துக் கொண்டு இருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கு இன்ஜினீயர் வேலை. சாயங்காலத்தில் ஏதாவது ஒரு விருந்து அல்லது நாட்டியக் கச்சேரி, குடி-இதுதான் தினசரி. ஒவ்வொன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. எனவு நினைவுகளில் எல்லாம் மறக்க முடியாத பொக்கிஷம். ஒரு வஸ்து இருக்கிறது. அவள் தான் நினா.

"அவள் பெயர் நினா. ஆமாம், நினா. அதில் சந்தேகமே யில்லை. அவள் புருஷனுக்கு ரயில்வேயில் ஏதோ ஒரு சின்ன உத்தியோகம். ஏழைகள். அந்தச் சிறு வருமானத்தில் மிகவும் செட்டாகக் குடித்தனம் செய்ய

அவளுக்குத்தான் தெரியும். தொட்டதெல்லாம் பொன் தான். அவள்தான் அவ்வளவு வேலையையும் செய்வாள். மலிவான உடைதான்; கிழிந்துகூட இருக்கும். ஆனால், அவளுக்குத்தான் உடை எப்படி உபயோகப்படுத்துவ தென்று தெரியும். அவளைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அவளைப் பற்றி வெறி கொண்ட மாதிரி போற்றுவார்கள். நானும் அவளைச் சந்தித்தேன். அவளால் புனிதமாக்கப பட்டேன்.

"என்னைக் காதலித்த குற்றத்திற்காகக் கடவுள் அவளை மன்னிக்க வேண்டும். அவளைச் சுற்றிலும் வறுமை துன்பம்; அவளால் என்னைக் காதலிக்காதிருக்க முடிய வில்லை. அந்தக் காலத்தில் நானும் பார்ப்பதற்குச் சிறிது அழகாக இருப்பேன். எப்படி அவளைச் சந்தித்தேன்?— நன்றாக ஞாபகமில்லை- சென்ற நினைவுகள் என்ற இரு ளில் இருந்து பலவிதமான காட்சிகள் என் கண் முன்பு வருகின்றன. அவள் சந்தோஷமாக, உற்சாகமாக— இவை எல்லாம் அவளுக்கு விதிவிலக்கு—இருந்தாள். நாடகத்தில் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அப்படியே பரு கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது புன்சிரிப்பு என் மனத்தை விட்டு மறையவில்லை. 'இந்த இன்பம் வெகு நாள் நீடிக்காது; பரவாயில்லை; அதையும் அனுபவித்து விட்டேன்' என்று இரகசியமாக என்னிடம் சொன்னாள். இந்த வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்தில் இன்னம் இருக் கின்றன. அதன் பிறகு என்ன நடந்தது, இவை யெல்லாம் நான் நினைவுடன் இருக்கும் பொழுது நடந் தனவா என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது.

"நான்தான் முதலில் அவளைக் கைவிட்டேன். இது இயற்கைதான். எனது நண்பர்கள் எல்லாம் அப்படித் தான் செய்து வந்தார்கள். கலியாணமான பெண்களு டன் சில காலம் பழகினார்கள். பிறகு கை விட்டார்கள். நானும் எல்லோரையும் போலவே நடந்தேன். திருடுவது, வாங்கிய பணத்தை மோசடி செய்வது, கள்ளச் சாட்சி சொல்வது, இவை எல்லாம் குற்றந்தான். ஆனால், தான் காதலித்த பெண்ணைக் கைவிட்டு விடுவது உலக இயற்கை. எனக்கு இன்னும் எத்தனையோ நல்ல அதிர்ஷ்

டங்கள் எல்லாம் ஏற்படும் பொழுது, அதற்காக ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதா? முதலில் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது; ஆனால் கடைசியில் வெற்றி எனக்குத்தான். மனக் கஷ்டத்தை மன உறுதி வென்றது.

"நினா தன்னுடைய புருஷனுடன் தெற்கே எங்கோ போனதாகவும், அதன் பிறகு இறந்துவிட்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் எனது உள்ளத்தில் மட்டும் நினாவைப்பற்றிய நினைவுகள் உறுத்திக்கொண்டிருந்தன. அவளைப்பற்றி ஒரு சமாச்சாரமும் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவளை மறக்க முயன்றேன்; அவள் படமோ, கடிதமோ ஒன்றும் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. எங்கள் இருவருக்கும் தெரிந்த பொதுவான நண்பர்களும் கிடையாது. நினாவின் உருவம் சிறிது சிறிதாக என் உள்ளத்திலிருந்து மறைந்தது. அவளைப்பற்றியே ஒன்றும் என் வாழ்க்கையில் ஏற்படாததுபோல் அவ்வளவு பூரணமாக நான் மறந்தேன்.

"காலாகாலத்தில் அதிர்ஷ்டமும் என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தது. உலகத்திலே செல்வம், புகழ், இவற்றின் மீது என் ஆசை சென்றது. ஒருதடவை என் நோக்கமும் பலித்தது. அப்பொழுது எனக்கு ஆயிரக்கணக்காகச் செலவு செய்ய முடியும், உலகத்தின் எந்த மூலைக்கும் நினைத்த மாத்திரத்தில் செல்ல முடியும். அவ்வளவு வருமானம்! கலியாணம் செய்துகொண்டேன். குழந்தைகள் பிறந்தன.

"அதன் பிறகு எல்லாம் கீழ்நோக்கி உருண்டன. எனது மனைவி இறந்தாள். கை வைத்ததெல்லாம் நஷ்டம். குழந்தைகளைச் சுற்றத்தாரிடம் அனுப்பிவிட்டு— அதற்குக் கடவுள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்; அவர்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்களோ என்னவோ?—கண்டபடி இருந்தேன். சீட்டாட்டம், குடி! ஏஜென்ஸி ஆரம்பித்தேன். அதிலும் நஷ்டந்தான். சூதாடி இழந்ததைப் பெறலாம் என்று நினைத்தேன். அவையும் போனதைத்

தொடர்ந்து சென்றன. எனது நண்பர்களும் என்னை விட்டு விலகினார்கள்.

"கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நான் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையை அடைந்தேன். எப்பொழுதும் குடி. குடி மயக்கத்தில் இல்லாதபொழுது தொழிற்சாலைகளில் வேலை பார்த்தேன். குடிக்கும் நேரம் எல்லாம் கள்ளர்களும், சூதாடிகளும் கூடுமிடந்தான். எனக்குப் பார்த்தவர்கள் மேல் எல்லாம் வெறுப்புஏற்பட்டது. பழையபடி என்செல்வத்தை அடைவேன் என்று கனவு காண ஆரம்பித்தேன். எனக்கு எங்கிருந்தோ எதிர்பாராத விதமாகப் பணம்வந்து குவியப்போகிறது என்று நம்பினேன். எனது நன்பர்கள் அவ்வாறு நம்பவில்லை. அதனால் அவர்கள் மீது எனக்கு வெறுப்பு.

"ஒரு நாள் பசியும் குளிரும் என்னை வாட்டியது. காரணமில்லாது ஒரு வீட்டின் முற்றத்திற்குள் நுழைந்தேன். வீட்டின் சமையல்காரி, 'உனக்குப் பூட்டைச் சரியாக்கத் தெரியுமா ?' என்றாள். "தெரியும்" என்றேன். யாருடைய மேஜையின் பூட்டையோ சரிப்படுத்த வேண்டுமாம். என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். நல்ல சுகமான அறை. தங்கமும் படமும் செல்வ நிறைவைக் காண்பித்தன. என் வேலையைச் செய்தவுடன் அந்த வீட்டு எஜமானி எனக்கு ஒரு ரூபிள் (ருஷ்ய நாணயம்) கொடுத்தாள். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு எதேச்சையாகத் திரும்பும் பொழுது...

"திரும்பும் பொழுது என்ன வென்று நினைக்கிறீர் ? எனது கண் முன்பு ஒரு பளிங்குச் சிலையைக் கண்டேன். அது யாருடைய சிலை தெரியுமா ? சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். நினாவினுடையது !

"நான் அவளைப் பூரணமாக மறந்து விட்டேன். அந்த நிமிஷத்தில், முக்கியமாக, அந்த நிமிஷத்தில்தான் அவளைப் பூரணமாக மறந்து விட்டேன் என்பதை உணர்ந்தேன். உடனே என் கண்கள் சுழன்றன. நினைவுகள் கனவுகள் எல்லாம் எங்கெங்கோ சென்றன. அந்தச் சிலையைப்

பார்த்துக்கொண்டு, பயத்துடன் "அது யாருடைய சிலை?" என்று எஜமானியம்மாளைக் கேட்டேன்.

"அதா! மிகவும் விலை உயர்ந்தது. 15வது நூற்றாண்டில் ஒரு இத்தாலியச் சிற்பி யடித்தசிலை. அதை வாங்கினதினால் இத்தாலிய அரசாங்கத்திற்கும் நமது அரசாங்கத்திற்கும் நீண்ட கடிதப் போக்கு கூட நடந்து விட்டது. அது நன்றாக இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறாய்? அதன் காதைப் பார்த்தாயா? அது சரியான இடத்திலா இருக்கிறது? மூக்கும் கொஞ்சம் கோணலாக இருக்கிறது பார்—" என்றெல்லாம் அவள் கூறினாள். பிறகு அவள் போய் விட்டாள்.

"வீட்டை விட்டு வேகமாக வெளியேறினேன். சிலையில் ஏதோ ஜாடை தென்பட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. சிலை தத்ரூபம். பளிங்கில் மறுபடியும் உயிரைப் பெய்து வைத்த மாதிரி. 5 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அதேமாதிரி கண்கள், காதுகள் எல்லாம் செதுக்கிவைத்த சிற்பியின் திறமை ஏதோ அமானுஷ்யமாக இருந்தது. 15வது நூற்றாண்டிலும், இந்த நூற்றாண்டிலும் அதே மாதிரித்தோற்றத்துடன் எப்படி இரண்டுபெண்கள் வாழ முடியும்? அந்தச் சிற்பி பார்த்துச் செதுக்கிய ஸ்திரியும், நிறைவின்குணமுடையவளாகவே இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன்.

"அன்று என் வாழ்க்கையின் போக்கு மாறியது. விதி எனக்கு அனுப்பிய சீதேவியை—நிறைவை—அவளைக் கைவிட்ட பொழுது, எனது முட்டாள் தனத்தினால் உதறித் தள்ளியதாகத் தோன்றியது. சென்றதை எப்படிக் கொண்டுவர முடியும்? உடைந்த கிண்ணத்தின் துண்டுகள் போல், சிதறிக் கிடந்த என் எண்ணங்களை எப்படிக் கொண்டு வர முடியும்? அவற்றை எனது மனம் மறுபடியும உயிர்ப்பித்தது. மணிக் கணக்காக அதில் லயித்திருப்பேன். பலர் என்னைக் கேலி செய்தார்கள். ஆனால், நான் சந்தோஷமாக இருந்தேன். எனது உள்ளத்து அழுக்குகளைத் துடைக்க இன்னும் அவகாசம் இருந்தது!

"மறுபடியும் அச்சிலையைப் பார்க்கவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை எழுந்தது. ஜன்னலிலிருந்து வெகு தூரத்

திலிருந்ததால், அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. வீட்டு முன்பு இரவெல்லாம் கழித்தேன். வீட்டில் யாரெல்லாம் வசிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டேன். பிறகு வேலைக்காரனுடன் சிநேகமானேன். கோடை காலத்திற் காக அந்த எஜமானியம்மாள், கிராம வாசத்திற்குச் சென்று விட்டாள். அந்தச் சிலையைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை கட்டுக் கடங்காது மீறியது. மறுபடி ஒரு முறை பார்த்து விட்டால், நிறுவைப்பற்றி முழு நினைவும் ஒன்றுகூட மறக்காமல் ஏற்படும் என்று நினைத்தேன். அதுதான் என் மோட்சம். இதற்காகத்தான் என்னைத் தண்டித்து விட்டார்கள். எப்படி எனது ஆசை ஈடேற முடியவில்லை என்பது உமக்குத் தெரியும். வீட்டுக் கூடத் திலேயே என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். விசாரணை யின் போது, பூட்டு சரிப்படுத்துபவன் மாதிரி அந்த அறைக்குள் வந்தது, அடிக்கடி வீட்டின் பக்கத்தில் காணப்பட்டது, நான் பிச்சைக்காரன், பூட்டை உடைக்கக் கூடியவன் என்பதெல்லாம் நிரூபிக்கப்பட்டன. இதுதான் என் கதை" என்று முடித்தான் அந்தக் கிழவன்.

"உனக்கு மறுபடியும் வேண்டுமானால் அப்பீல் செய்து பார்ப்போம்; உன்னை விடுவிப்பார்கள்" என் றேன் நான்.

"என்னத்திற்கு? யார், என்னைத் தண்டித்ததற்காக வருந்தப் போகிறார்கள்? எனக்காக யார்ஜாமீன் கொடுக் கப்போகிறார்கள்? இங்கு இருந்தால் என்ன, சாராயக் கிடங் கில் இருந்தால் என்ன? எங்கிருந்தாலும் அவளை—நிறு வை-ப்பற்றி நினைக்க, யார் தடைசெய்யப் போகிறார்கள்?"

என்ன பதில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. இந்தக் கிழவன் திடீரென்று என்னைப் பார்த்து "ஒன்றுதான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது; உண்மை யில் நிறு ஜீவிக்காமல், நான் சொன்னது குடித்து பலவீ னமான எனது மூளையின் கோளாறோ என்னவோ? பளிங் குச் சிலையைப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் கதை என் மூளை யில் உதயமாகி இருக்கலாம் யாருக்கு என்ன தெரியும்?" என்றான் அக்கிழவன்.

ஏ, படகுக்காரா!

'மிக்கெய்ல் ஷோலோகோவ்'

அந்த காஸக் கிராமத்தைச் சூழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற சாம்பல் பூத்த பசிய நிறம் படைத்த செடிச் செறிவின் மீது சூரியவொளி தெம்பாக விழவில்லை. அருகே ஒரு பரிசல்துறை இருந்தது. அங்கே படகேறி டான் நதியைக் கடக்க வேண்டும் என நான் எண்ணியிருந்தேன். ஈரம் ஏறி சொத சொத வென அழுகல் நாற்றம் நாறும் மணல் வழியாகக் கால்களை 'உழுது' சென்றேன். மணலில் கால்கள் அழுந்தியதால் கலப்பை போட்டு இழுப்பது போன்று இருந்தது. தடமும் பித்துக் குளித்தனமாகச் செடி கொடிகளிலுமே மடங்கி மடங்கி ஓடியது. கிராமத்து சர்ச்சுத் தோட்டத்துக்கு அப்பால் சிகப்புப் பந்து போல வடிவெடுத்த சூரியன் வீங்கி விழுந்தது. என் பின்புறம் கருக்கிருட்டு, என்னைத் தொடர்ந்தது.

இறங்கு கரையில் படகு கட்டியிருந்தது. படகின் கீழ் டான் கொப்புளித்துச் சுழித்துக் கொண்டு அல்லி மலரின் மெல்லிய வெள்ளைக் கலவையுடன் பள பளத்து ஓடியது. நிலை நீச்சலில் நிற்பவனுடைய கைகள் போலப் படகின் துடுப்புகள் ஜலத்தில் இங்கு மங்கும் நோக்கற்றுத் துழாவி மிதந்து அசைவாடின. துடுப்புகள் படகுடன் தடையிட்டிருந்ததால், அவற்றின் சலனத்துடன் மடக்கு மடக்கென்ற சத்தமும் கேட்டது.

படகுக்குள் கசிந்து ஏறிய ஜலத்தை வாரி வாரி வெளியே கொட்டிக் கொண்டிருந்தான் படகோட்டி. அவன் தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தான். மஞ்சள் பூத்த கானுகள் அவனுக்கு.

" அக்கரைக்குப்போக வேண்டுமா? இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் வந்து விடுகிறேன். நீயும் காத்திருக்கையில்

கயிற்றை அவிழ்த்து விட்டு 'ஏறிக்கொள்.' என்ருன் அவன். குரலில் குஷியில்லை.

"நம்ம ரெண்டு பேருமா இதை ஓட்டிக்கொண்டு போக முடியுமா?" என்று கேட்டேன்.

"அதைத்தான் பார்ப்பமே. கொஞ்ச நேரத்திலே இருட்டி விடும், வேற யாரும் இந்தப் பக்கமா வந்தாலும் வரலாம்" என்ருன்.

வாயகன்ற கால்சராய்களை மடித்து விட்டுக்கொண்டே உம்மைப் பார்த்தால் இந்தப் பக்கத்துக்குப்புதுசு போல தோணுதே. எங்கே யிருந்து வராப்பிலே' என்ருன்.

"பட்டாளத்திலே இருந்து" என்றேன்.

அவன் தன்னுடைய குல்லாவை எடுத்துப் படகுக்குள் போட்டுவிட்டு மயிரைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டான். கருப்போடிய நரைதான். கண்ணை ஒரு புறம் சுளித்துக் கொண்டு நொந்து அழியும் பல் வரிசையைக் காட்டிஞன். 'ரஜாவிலே போராப்பிலேயாக்கும்.........'

"இல்லே, என் பட்டாளத்தைக் கலைத்து விட்டார்கள். நான் இனிமே உத்தியோகத்துக்குப் போக வேண்டியதில்லே.''

"வாஸ்தவமா? அப்படிஞ, உன் மனசிலே மறுவிருக்காதே" என்ருன்.

என்னுடைய சேவை காலத்தில் ராணுவம் நடத்த வேண்டிய காரியம் எதுவும் ஏற்படவில்லை என்று அவன் எதிர் பார்த்தான்.

இருவருமாகத் துடுப்புப் பிடித்தோம். டான்நதி எங்களைத்தள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிற மாதிரி, கரையிலிருந்து அவிந்து ஆற்றின் அல்லாடி வேலி போல் வழி மறிக்கும் மரக் கிளைகளிலே கொண்டு சிக்க வைத்தது. படகின் அடித் தட்டில் ஓட்டை, அதன் வழியாகத் தண்ணீர் குபு குபு வென்று கொப்புளித்துக் கொண்டு ஓடியது. படகுக்காரன் வெற்றுக் காலால், அதன் விலாப் பகுதிகளை மிதித்த ழுத்திக் கொண்டிருந்தான். காலின்

அறைக் கோளங்கள் நீல நாளங்களைக்காட்டி வலிமையை யும் காட்டியது. அவன் கைகள் நீண்டு எலும்பெடுத்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் முண்டு முண்டாக மடங்கல் கள், முடிச்சேறி இருந்தன. ஒல்லியான தோள்பட்டை களைக் குறுக்கிக்கொண்டு முதுகு குனிந்து தண்டு வலிப் பது படகோட்டுதலில் சாகசத்திற்கு அறிகுறியாகக் காணப்படவில்லை. ஆனால் அவன் வலித்த துடுப்புக் கள் அலைச் சிகரங்களை லாகவமாக வெட்டி நீரில் வெகு தொலை வரை முங்கி நிமிர்ந்தன.

அவனுடைய மூச்சும் திக்குமுக்காடாமல், சாவதான மாக ஒழுங்காக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் பின்னல் சட்டை போட்டிருந்தான். வேர்வையும், புகையிலையும் ஈரம் குழையும் 'கும்பிய' நாற்றமும் கதம்பமாக என் நாசி யைச் செல்லறித்தன. திடீரென அவன் தன்னுடைய துடுப்பின் பேரில் சாய்ந்து கொண்டு, என் பக்கமாகத் தலையைத் திருப்பி, 'இனிமேல் நம்மால் போக முடியாது என்று நினைக்கிறேன். நாம் மரங்களுக்கிடையில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டோம். என்னடா கஷ்டகாலம்' என்றான்.

திடீரென்று எழுந்த ஒரு சுழிப்பு படகுக்கு அதிரடித் தாக்குதல் கொடுத்து, சுழல வைத்து அதை நேரே மரத்தடியில் கொண்டு பாய்ச்சியது.

அரைமணி நேரத்துக்கு அப்புறம்நாங்கள் ஜலத்தில் தொங்கிக் கிடக்கும் கிளைகளுக்கிடையில் வசமாக மாட்டிக் கொண்டு நின்றோம். எங்களுடைய துடுப்புகள் ஒடிந்து போயின. துடுப்புத் தண்டுகள் மட்டும் முடமானகை மாதிரிப் படகின் பாரிசத்தில் பரிதாபமாகத் தொங்கின. படகின் அடித்தட்டி லிருந்த ஓட்டை வழியாகத் தண்ணீர் மத மத வென்று உள்ளேறிக் கொண்டிருந்தது. இராத் திரியை ஒரு மரத்தில் கழிப்பது என்று தீர்மானித்தோம். படகுக்காரன் கிளையில் கால்களை இறுகப் பின்னிக் கொண்டு என் பக்கத்தில் ஒண்டி உட்கார்ந்து கொண் டான்.

புகை பிடிக்கும் சுங்கானைச் சுப்பி இழுத்துக் கொண்டு என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். தொட்

டால் கரி ஒட்டிக் கொள்ளும் போல் குமைந்திருண்ட காரிருளில் எங்கள் தலைக்கு மேல் பறக்கும் தாராக் கூட்டத்தின் சிறகோசைகளைக் கவனித்தான்.

"சரி நீர் வீட்டுக்குப் போகிறீராக்கும். நீர் வருவீர் வருவீர் என உம் தாயார் காத்திருப்பார். ஆமாம் வயசு காலத்திலே ஊன்றுகோல்போல இருக்கும் மகன்வருகை ஆவலாக இருக்காதா? வீட்டிலே இந்தக் குளிருக்கு இதமான வெது வெதுப்பு உம்மை வரவேற்கும். வயது உறைய வைத்த இருதயத்திலும் அன்பு குது குது வெனக் கனியும். ஆமாம் உம்முடைய தாயார் இதயத்தினின்றும் கவலையோடு அல்லாடிக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்திக் காத்திருந்தாள் என்றால் அது உம் மனத்தில் உறைக்கப்போவதில்லை. ஆசைப் பிள்ளைகள் மனம் எல்லாம் இப்படித்தான். உமக்கும் பிள்ளை குட்டி என்று பிறந்து உம் காலைக்கட்டாவிட்டால், உம்முடைய பெற்றோர் மனத்தை அறிந்திருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தும் பிள்ளைகளுக்காக ஒவ்வொரு அப்பனும் அம்மையும் எத்தனை துன்பத்தைத் தாங்கிச் சுமக்கவேண்டும் தெரியுமா?

"பொம்பிளை ஒருத்தி கறி பண்ணுகிறதற்கு மீனை அறுக்கிறாள் என்று வைத்துக் கொள். கை தவறி பித்தப் பையையும் சேர்த்து அறுத்து விடுகிறாள் என்று வைத்துக் கொள். நீ ஒரு வாய் எடுத்துப் போடுகிறாய். ஒரே கசப்பாகக் கசக்கிறது. அந்தக் கதை தான் எங் கதையும், நானும் வாழத்தான் செய்கிறேன். வாழ்வென்னும் விருந்தில் நான் எடுத்துப் போட்டுக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு கவளமும் கசப்பாய்க் கசக்கிறது. அதைச் சகிக்கிறேன். அவ்வளவா இன்னும் எத்தனை காலம் வேண்டுமானாலும் விடாமல் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும். சில சமயத்தில் எனக்கு இந்த மாதிரித் தோணுகிறது. வாழ்வு அட வாழ்வே, உன் கடைசி அஸ்திரத்தை நீ இன்னும் எத்தனை காலம் கழித்துப் போடப்போறே?

"நீர் இந்த வட்டாரத்துக்காரரல்ல. நீர் அன்னியன். நீரே யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்லும்......கழுத்

திலே கயிற்றை மாட்டிக்கொண்டு விழுவது நல்லதல்ல வா....

“ எனக்கு மகள் இருக்கா. அவ பேரு நடாஷா. வயசு இப்பத்தான் பதினேழு ஆகிறது. ‘அப்பா உன் கூட இருந்து சாப்பிடரத்துக்கே மனங் கொள்ளலே’ என்று சொல்லுகிருள் அவள். ‘உன் கையைப்பாரு அந்தக் கையை வச்சுத்தான் உன் மக்களைக் கொல்றே. அதெ நெனக்கிறப்பக் குமட்டலெடுக்கிறது” என்கிருள் அவள்.

“ அவளுக்காகவும் சின்ன துகளுக்காகவுந்தான் நான் அந்தப்படி செய்தேன் என்பது அந்தச் சிறுக்கிக்குத் தெரியவில்லை.

“ நான் இளசுலேயே கலியாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். முசல் பீச்சித் தள்ளுகிற மாதிரி பெத்துப் பெருகும் பெண்ணை ஆண்டவன் எனக்குக்கட்டி வச்சார். ஒன்று மாறி ஒன்றுக எட்டுச்சின்னச் சின்ன வாய்களுக்கு உணவு சம்பாதிக்கும் சுமை என் முதுகில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது. ஒன்பதாவது பிள்ளையோடே அவ போய்ச் சேந்தா, பேறுகாலம் எல்லாம் பிசகில்லாமல் நடந்தது. அஞ்சாம் நாள் ஜுரம் கண்டு அடித்துக் கொண்டு போயிற்று. நானும் ஏகக் கட்டையானேன். நான் என்ன தான் விழுந்து விழுந்து பிரார்த்தனை பண்ணியும் அந்தக் குழந்தைகளில் எதையும் அந்த ஆண்டவன் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளவில்லை. ‘ஐவான்’ தான் எல்லாத் துக்களுக்கும் மூத்தவன். ஜாடை யெல்லாம் என்னையே போலெ. கருத்த முடி. நல்ல வாட்டமான முகம். காஸக் அழகு சொட்டும்; நல்ல உழைப்பாளியும் கூட. அடுத்த பையன் ஐவானுக்கு நாலு வருஷம் சின்னவன். அவன் அவுங்க அம்மாவெப்போல. சின்னப்பயதான்; ஆனல் வாட்ட சாட்டமாத் திம்பான். அவனுடைய தலைமயிர் நரை பூத்தது மாதிரி சணல் வண்ணத்திப் பழுப்பேறி யிருக்கும். கண்ணும் துருப்பிடித்த நீலம், அவன் பேர் டானில்லோ. எனக்குச் செல்லப்பிள்ளை. மத்த ஏழு பிள்ளைகளில் மூத்ததுகள் எல்லாம் பொட்டெ. மத்தது வெறும் சிசுக்கள்.

"இந்த நிலையிலே எங்க கிராமத்திலேயே ஐவானுக்குக் கலியாணம் பண்ணி வச்சேன். கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் அவனும் ஒரு குட்டி போட்டான். டானில்லோவுக்கும் ஏழையா ஒன்றைப் பிடித்துக் கட்டிப் போடுவமேண்ணு பார்வையிலே இருக்கிற சமயத்தில், 'சங்கடங்கள்' பிறந்தன. எங்கள் காஸக் கிராமத்து ஜனங்கள் சோவியத்துகளுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தார்கள். ஐவான் என்னிடம் ஓடி வந்தான். 'அப்பா' சிகப்புக்கட்சியுடன் சேர்ந்து விடுவோம் என்னுடன் வந்துவிடு' என்று விழுந்து விழுந்து கெஞ்சினான். கிருஸ்து மேல் ஆணை வைத்தான். 'சிகப்புக் கட்சியினர் பக்கம் தான் நாம் நிற்க வேண்டும். அவர்கள் பக்கத்தில் தான் நியாயம் இருக்கிறது' என்றான்

"டானில்லோவும் என்னிடம் பிரமாதமாக லெச்சரடிக்க ஆரம்பித்தான். இருவருமாக என்னிடம் வெகு நேரம் விழுந்து விழுந்து கெஞ்சினார்கள். 'உங்களை இந்தப் பக்கம் சேரு அல்லது அந்தப் பக்கம் சேரு என்று நான் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப் போவதில்லை. நீங்கள் உங்கள் இஷ்டம்போல நடந்து கொள்ளுங்கள். நான் இங்கே தான் இருப்பேன். நீங்கள் போய் விட்டாலும் என் கை நோக்கி ஏழு சின்ன வாய்கள் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றையும் நான் தான் வாடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்றேன்.

"அவர்களும் போய்விட்டார்கள். எங்கள் கிராமத்துக்காரர்கள் ஆயுதம் பூண்டார்கள். ஒவ்வொருத்தனும் தன் கையில் அகப்பட்டதைத் தூக்கிக்கொண்டு தயாரானான். அவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டு முதலில் களத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று முடுக்கி விட்டார்கள். ஊர்ச்சதுக்கத்தில் அவர்கள் என்னை இழுத்துச் சென்ற போது, 'தேசத்தார்களே, தகப்பன்மார்களே நான் பெரிய குடும்பி. ஏழு சிசுக்கள் வீட்டில் படுத்துக் கிடக்கின்றன. நான் செத்தால் அவர்களை யார் பார்ப்பார்கள்' என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். பலிக்கவில்லை. கொஞ்சம் கூட இரக்கம் காட்டாமல் என்

ளைப் படுகளத்துக்கு அனுப்பினார்கள். சண்டை நடந்த இடம் எல்லாம் ஊருக்கு அருகாமையில் தான்.

" ஈஸ்டர் பண்டிகைக்கு முந்தி. ஒரு நாள், 9 கைதிகள் பிடித்துக்கொண்டுவரப் பட்டனர். என் செல்வப் பிள்ளையான டானிலுஷ்காவும் (அவனுடைய முழுப் பெயர்) அதில் ஒருவன். அவர்களை ஊர்ச்சந்தை வெளியில் இழுத்துக்கொண்டு வந்து காப்டன் முன்பாக நிறுத்தினார்கள். வீட்டுக்குள் காயப்பட்டுக் கிடந்த காஸக் ஜனம் அவ்வளவும் அங்கே திரண்டது. ஆண்டவன் தான் அதைப் பார்க்கணும். ஒரே கலாட்டா. 'கோழைப் பயல்கள். காலிப் பயல்கள். வெட்டிச் சாயி' என்று ஒரே கூச்சல் 'விசாரணை நடந்த பிறகு வெளி வரட்டும் நாமளே தீத்துப்புடுவோம்' என்று கருவினார்கள்.

" தொடை நடுங்கிக் கொண்டு நானும் அங்கே நின்றேன். என் மகன் டானிலோவுக்காக என் நெஞ்சு எப்படி வெந்தது என்பதை நான் காட்டிக் கொள்ளப் பயந்தேன். காஸக்குகள் தலையை ஆட்டி ஆட்டி என்னைச் சுட்டிக் காட்டி இரகசியம் பேசுவது எனக்குத் தெரிந்தது. சார்ஜன்ட் — மேஜரான **அர்க்காஷா** என்னிடம் வந்தான். 'இந்தப் பொதுவுடமைக் கிருமிகளை அழித்து விடுவதில் நீ எங்களோடு சேருவாயா?' என்று கேட்டான்.

" நிச்சயமாக்காலிப்பசங்க......" என்றேன் நான்.

" அப்படியானால் இந்தா, இந்தப்பயனட்டை வச்சுக்கோ. இங்கேயே வாசலண்டை நில்லு" இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவன் கண்கள் ஒரு விபரீதப் பார்வையைப் பாய்ச்சியது. 'நாங்களும் உம் மேலே ஒரு கண் வைத்திருப்போம். ஜாக்கிரதையா நடந்து கொள்ளப்பா இல்லாவிட்டால் பிறகு எங்களைக் குத்தம் சொல்லாதே' என்றான்.

" நானும் வாசலண்டை நின்று கொண்டிருந்தேன். என் மூளை கலங்கிச் சுழன்றது. 'ஏ மரியதாயி ஆண்டவனைப் பெத்தவளே, நான் என் கையாலே என் மகனைக் கொல்லணுமா?'

காவல்காரன் அறையிலிருந்து வந்த சத்தம் அதிகமாயிற்று. கைதிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். முதலில் டானில்லோ தான் வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் பீதி என்னை விரைக்க வைத்தது. அவனுடைய தலை பீப்பாய் மாதிரி வீங்கி யிருந்தது. இரத்தம் கட்டி கட்டியாக அவன் மூஞ்சியில் வழிந்து கொண்டிருந்தது. மண்டையில் தோல் உறிந்து விட்டது. கம்பளிக் கையுறையை அவன் தலையில் சொருகி இருந்தார்கள். நன்ருக அடித்த பிற்பாடு உராய்ந்து போன பாகங்களைக் கம்பளி மயிர் உறை வைத்து மூடி யிருந்தார்கள். உறை ரத்தத்தை உறிஞ்சி மயிரோடு மயிராய் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. கைதிகள் கிராமத்துக்கு இழுத்து வரப்படும் போது வழி நெடுக நடந்த சம்பவங்கள். என் டானில்லோ தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்தான். என்னைக் கண்டதும் என்னை நோக்கிக் கைகளை நீட்டினுன். அவன் சிரிக்க முயன்ருன். அவனுடைய கண்களில் ஒன்று வெறும் ரத்தப் பிண்டமாக அசைவற்றுத் துருத்திக் கொண்டிருந்தது.

"நான் அவன் மீது விழுந்து கொல்லா விட்டால், கிராமத்தார்கள் என் மேல் விழுந்து அந்த இடத்தில் வைத்தே பலியிட்டு விடுவார்கள் என்பது எனக்குப் புரிந்து போயிற்று. என் சிசுக்கள் அனுதைகளாக ஆண்டவன் படைத்த உலகத்தில் திக்கற்றுத் தவிக்கும். டானில்லோ நான் நின்ற இடத்தை அணுகினுன்.

"அப்பா - அப்பா நான் போயிட்டு வாரேன் அப்பா" என்ருன். அவன் கண்கள் உதிர்த்த கண்ணீர் ரத்தக் கறையைக் கழுவிப் புரண்டன. உம், என் கை உயரவில்லை. தூக்க முடியாமல் மரத்து விட்டன. வெறும் கட்டை மாதிரி. பயனட்டு என் தோள் பட்டையை அமுக்கிக் கொண்டிருந்தது. துப்பாக்கியை மாறித் திருப்பிக் கொண்டு அடி மட்டையால் என் பசலையைக் கீழே வீழ்த்தினேன்......இதோ இந்தப் பொட்டில், காதுக்கு பின்புறத்தில்......'ஓ......ஓ......' என்ற தொனிப்பில் தான் ஒரு ஓலமிட்டான். முகத்தை மூடிக்கொண்டு கீழே விழுந்

தான். என்னுடைய காஸக் சகாக்கள் விலா வெடித்து விடுவது போல விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். 'குடுடா மிக்கிஷாரா குடுடா. ஒன்டானில்லோ மேலே ரொம்பக் கடுப்பு இருக்காப்லே இருக்கே. இன்னொரு தரம் குடு. இல்லாட்ட ஒன் ரத்தமும் கொஞ்சம் வெளியே சிந்தும் ஜாக்கிரதை' என்றார்கள்.

"காப்டன் லிட்டிஸ் தலை வாசல் பக்கம் வந்து நின்று கொண்டு, தன் சிப்பந்திகளை நோக்கி வெறும் ஒப்புக்காக என்னமோ கத்தினன். ஆனால் அவன் கண்களில் சிரிப்புத் துள்ளி மறைந்தது.

"காஸக்குகள் பாய்ந்து விழுந்து கைதிகளைக் குத்திச் சாய்க்க ஆரம்பித்தார்கள். என் கண் இருண்டது. நானும் தெருவில் இறங்கி ஓடினேன். என் டானில்லோ தரையில் உருண்டு விழக் கண்டேன். அந்த சார்ஜெண்ட் மேஜர் அவனுடைய தொண்டையில் பயனட்டைப் பாய்ச்சி விட்டான். டானில்லோ கொடுத்தகுரல் ஒன்றுதான்: 'கொர்ர்' என்ற சத்தம் கேட்டது...அவ்வளவுதான்......"

படகுக் கட்டைகளும் நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த மரக் கிளைகளும் 'கொர்ர்' 'கொர்ர்' என்று அவலக் குரல் எடுத்தன.

படகு தண்ணீர்மட்டத்துக்குள் அடியோடு அமிழ்ந்து விட்டது. குப்புற மிதந்த அந்தப் படகின் அடித்தண்டு ஒரு நிமிஷம் ஜல மட்டத்துக்கு மேல் தலை காட்ட, மிக்கி ஷாரா ஜலத்திற்குள் காலை விட்டு அது அமுங்கிய இடம் நோக்கித் துழாவினன்: பிறகு கண்களில் இருந்த புகையிலைச் சாம்பலைத் தட்டி விட்டு, 'படகு முங்குகிறது. நாளைக்கு மத்தியானம் வரை இந்தக் கிளையில் தான் நாம் உட்கார்ந்து தொலைக்கணும். நாசமாப்போன அதிர்ஷ்டம்.'

அவன் வெகு நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு மறுபடியும் அடித்தொண்டையில் அவன் கதையை ஆரம்பித்தான்.

"அந்த நாள், நான் செய்த கைங்கரியத்துக்காக எனக்குப் போலீஸ் வேலை கொடுத்தார்கள்: அது நடந்த பிறகு

டான் நதி எத்தனை வெள்ளத்தையோ பார்த்து விட்டது. அப்படியிருந்தாலும் ராத்திரியாச்சுன்னு, திக்கு முக்காடித் தொண்டை நெறிஞ்சு மரணக் குரல் என் காதில் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. டானில்லோவின் கடைசி அலறல் கேட்டு விட்டு ஓடினேனே. அன்று கேட்ட அந்தக் குரல் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

"மனசு இப்பத்தான் என் மேல் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டு வருகிறது.

"வசந்த காலம் வரை நாங்கள் சிகப்புக் கட்சிக்காரர்கள் ஓங்கி விடாமல் நிலையாகத் தடுத்து நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்புறந்தான் ஜெனரல் செக்ரெட்யெவ் எங்கள் உதவிக்கு வந்தார். நாங்கள் பொதுவுடமைக்காரர்களை டான் நதிக்கு மறுகரைக்கு விரட்டி, ஸாரட்டோவ் மாகாணம் வரை ஓட்டிச்சென்று விரட்டி விட்டுத் திரும்பினோம்.

"என் மகன்கள் பொதுவுடமைக் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டிருந்ததால், உத்யோகத்திலும் எனக்குச் சங்கடந்தான்: நான் பெரிய குடும்பி என்பதும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை.

"பாலாஷார் என்ற பட்டணம் வரை நாங்கள் போனோம். என்னுடைய மகன் ஐவானைப்பற்றித் தகவலே இல்லை. எங்கிருக்கிறான் என்ற விவரம் தெரியவேயில்லை. இப்படி யிருக்கையில் காஸக்குகளிடையே ஒரு வதந்தி உலாவ ஆரம்பித்தது. அவர்கள் எப்படித்தான் கண்டு பிடித்தார்களோ? ஐவான் பொதுவுடமைக் கட்சியை விட்டுத் தொலைத்து விட்டு 36 வது காஸக் பீரங்கிப் படையிலிருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

"அந்த ஐவாஷ்கா பயலைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து புல்லைத் தின்னும்படி வைக்காவிட்டால் பார்' என்று கிராமத்தார்கள் என்னை மிரட்டினார்கள்.

"நாங்கள் ஒரு கிராமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கே அந்த 36வது தளம் காவல் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. உடனே. அவர்கள் ஐவானைத் தேடிப்பிடித்து இழுத்து

வந்தார்கள், காவல் கிடங்கில் போட்டு அவனைக் கொடூரமாக அடித்து வதை செய்தார்கள். கடைசியாக என்னைக் கூப்பிட்டு, ராணுவத்தின் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு அவனை அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்று எனக்கு உத்தரவு போட்டார்கள்.

"இந்தக் கிராமத்திலிருந்து சுமார் பன்னிரண்டு விரெஸ்டுகள் தலைமைக் காரியாலயம் இருந்த இடம்.

"என்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் கண்ணை மாறி வைத்துக் கொண்டு என் பட்டாளத்தின் தலைவர் என்னிடம் உத்தரவுப் பத்திரங்களைக் கொடுத்தார்.

"மிக்கிஷாரா இதோ இருக்கிறது உத்தரவு. பயலைத் தலைமைக் காரியாலயத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போ. அவனை நீ கூட்டிக்கொண்டு போவதுதான் நல்லது. அப்பாவிடமிருந்து தப்பி ஓடி விடுவானா ?'

"அவர்கள் சூழ்ச்சி இன்னதெனப் பளிச்சென்று எனக்கு உதயமாயிற்று. 'நான் தகப்பனானகையால், அழைத்துச் செல்லும்போது தப்ப சௌகரியம் பண்ணிக் கொடுப்பேன்.' அப்போது எங்கள் இருவரையுமே ஒழித்துக்கட்டி விடலாம் என்பதுதான் அவர்கள் ஆசை.

"ஐவான் நிறுத்தப்பட்டிருந்த சிறையருகே சென்றேன். அங்கே காவலிருந்தவர்களிடம், 'கைதியை என்னிடம் ஒப்புவித்து விடுங்கள் : அவனைத் தலைமைக் காரியாலயத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகும்படி எனக்கு உத்தரவு' என்றேன்.

"நல்லாக் கூட்டிக்கொண்டுபோ, அவனை வைத்திருப்பதில் எங்களுக்கென்ன ஆச்சு' என்றார்கள்.

"ஐவான் தன்னுடைய பெரிய கோட்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். தன் குல்லாவை எடுத்துக் கொண்டு சற்று நடமாடினான். பிறகு அதைப் பெஞ்சி மேலேயே போட்டுவிட்டு என்னுடன் நடந்தான்.

நாங்கள் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறினோம். எங்கள் பாதை மலைச்சரிவு வழியாகச் சென்றது. நானும் பேச

வில்லை; அவனும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. பாதி வழி வரை இந்த ரீதியில் நடந்தோம். வழியில் ஒரு கோவில் இருந்தது. அதையும் கடந்தோம். எங்கள் பின்புறம் யாரும் தொடர்வதாகத் தெரியவில்லை. ஐவான் என் பக்கமாகத் திரும்பினான். அவன் குரல் கெஞ்சியது. 'அப்பா என்னை அங்கே கொன்று விடுவார்கள். சாகக் கொடுப்பதற்கே என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறாய். உன் மனசு கேட்கிறதா?' என்றான்.

'இல்லை மகனே இல்லை' என்றேன்.

'அப்படியானால் என் மேல் உனக்கு இரக்கமில்லையா?'

'இரக்கமா; நெஞ்சு வெந்து மடிகிறதடா மகனே'

'அப்படியானால் என்னை விட்டு விடேன்: நினைச்சுப் பார்: என் ஆயுசு எத்தனை சின்னதென்று. லோகத்தை நான் இன்னும் நல்லாக்கூடப் பாக்கலியே?'

"அவன் என் காலில் விழுந்து மூன்று தடவை கெஞ்சினான். 'அந்தச்சரிவு வரை நாம் போவோம். அப்புறம் ஓடிவிடு. நானும் ஒப்புக்கு இரண்டு மூன்று தடவை உன்னைத் தொடர்ந்து துப்பாக்கி வெடி தீர்க்கிறேன்.'

"அவன் சிறிசாக இருக்கும்போது பட்சமான வார்த்தை என்று அவன் வாயிலிருந்து வெளி வந்ததில்லை: அப்படிப்பட்டவன் என் கழுத்தில் விழுந்து முத்தமிட்டான்............?

"இன்னும் இரண்டு விரெஸ்டுகள் நடந்தோம். அவன் பேசவில்லை: நானும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. சரிவை அடைந்தோம். ஐவான் நின்றான்.

"போய் வருகிறேன் அப்பா: நாம் இருவரும் தப்பிப் பிழைத்தால் உன் ஆயுசு முழுவதும் நான் உன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். என் வாயிலிருந்து ஒரு கடுஞ்சொல் பிறக்காது' என்றான்.

"என்னைக் கட்டிக்கொண்டான். என்னுடைய நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல இருந்தது.

"ஓடு மகனே ஓடு என்றேன். அவன் சரிவில் ஓடினான். அடிக்கடி திரும்பிக் கைகளை என்னை நோக்கி அசைத்துக் கொண்டிருந்தான். நாற்பது கஜ தூரம் அவனை ஓடும்படி விட்டேன். தோளில் தொங்கிய துப்பாக்கியை எடுத்தேன். முழங்கால் படியிட்டு நின்று குறி பார்த்தேன். குதிரையை விரலால் சுண்டி இழுத்தேன் ....குண்டு அவன் மேல் முதுகில் நட்ட நடுவில் பாய்ந்தது."

மிக்கிஷாரா தன் பையில் கையை விட்டுச் சிறிது நேரம் புகையிலையை எடுக்கத் துழாவினான். பிறகு சக்கி முக்கிக் கல்லடித்துப் பொறி உண்டுபண்ணிச் சுங்கானை ஏற்றி ஆர அமற நெஞ்சு நிறையப் புகையிழுத்து வெளி விட்டான். சக்கி முகக்கிக் கல் ஏற்றிய பஞ்சு அவன் உள்ளங்கையில் கனிந்தது. முகத்துச் சதைகள் துடித்தன. சிகப்பேறிய மாறுகண் இரக்க மற்று விழித்தது.

"ஆமாம். அவன் ஆகாசத்தில் துள்ளிக் குதித்தான். உளைச்சலோடு இன்னும் சில கெஜதூரம் ஓடினான். அடிவயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, திரும்பி என்னைப் பார்த்து..................'அப்பா.........ஏன்.........'

"அவன் தரையில் விழுந்து உதறிக்கொண்டான். நான் அவனருகில் ஓடிக் குனிந்து பார்த்தேன். அவனுடைய கண்கள் ஏறச் சொருகின. வாயில் இரத்த நுரை தள்ளியது. காரியம் தீர்ந்துவிட்டது என்று நினைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று தெளிச்சல் ஏற்பட்டு, என் கைகளை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று தடமாடினான். 'அப்பா எனக்கு ஒரு சிசுவும் பெண்டாட்டியும் உண்டு...' அவன் தலை 'சொளக்கிட்டு'ச் சாய்ந்து விட்டது. அவன் தன் காயத்தை அமுக்கி மூடித் தடவிக்கொண்டான். அதெங்கே......அப்படியிருந்தும் விரலுக்கிடையில் ரத்தம் கொப்புளித்துக் கொண்டு பீறிட்டது. அவன் அனத்தினான். பிறகு மலர்ந்து உருண்டு என்னைப் பயங்கரமாக ஒரு பார்வை பார்த்தான். நாக்கு வசப்பட்டு நிற்கவில்லை. இன்னும் என்னமோ சொல்ல ஆசைப்பட்டான். என்

காதில் விழுந்ததெல்லாம்'............அப்பா.........அப்பா'
என்ற வார்த்தைகள்தான். என் கண்கள் பலபலவென்று சிந்தின. 'மகனே இந்த முள் கிரீடத்தை எனக்காகச் சுமந்திடு. உனக்கு மனைவியும் சிசுவும் உண்டு என்று எனக்குத் தெரியும். வீட்டிலே ஏழு அனுதைச் சிசுக்கள் எனக்கு இருக்கின்றன. நான் உன்னை விட்டால் காஸக்குகள் என்னைக் கொன்று போடுவார்கள். அப்போ என் குழந்தைகள் தெருவில் பிச்சை எடுத்து ஏங்கும்' என்றேன்.

"இன்னும் சற்று நேரந்தான் அவனுக்குப் பிரக்ஞை இருந்தது. அவன் தீர்ந்தான். அவன் கைகள் என் கைகளைப் பிடித்திருந்த பிடிப்பு உலையவில்லை. அவனுடைய பெரிய கோட்டையும் பூட்ஸையும் கழற்றி எடுத்தேன். முகத்தில் ஒரு துணியைப் போட்டு மூடிவிட்டுக் கிராமத்துக்குத் திரும்பினேன்.

"உன் மனதாரச் சொல்லு. என் குழந்தைகளுக்காக இத்தனை கஷ்டத்தையும் சுமந்தேன். அதில் தான் என் தலையும் நரைத்தது......அவர்கள் ஒரு ரொட்டித்துண்டுக்காகத் திண்டாடாமலிருக்க உழைக்கிறேன். இராத்திரியானுலும் பகலானுலும் மனத்தில் ஓய்ச்சல் இல்லை......... அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிருர்கள்......என் மகள் நாடாஷா அப்படிச் சொல்லுகிருள்: 'அப்பா உன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட முடியவில்லை.........இதைச் சுமந்து கொண்டிருக்க எந்த மனிதனுலும் முடியுமா?"

படகுக்கார மிக்கி ஷாரா தலையைச் சொளக்கென்று முன்னே தொங்கப் போட்டான். என்னையே இமையாடாமல் பார்த்து விழித்தான். அவன் பின்புறம் சோகம் மூண்ட உதய கன்னி பிரவேசித்தாள். வானம் வெண்கீரல் காட்டி மலர்ந்தது. நதியின் வடகரை இருள் மூட்டத்திலிருந்து தூங்கி வழியும் குரல் ஒன்று, கம்மிப்போய்க் கரடு முரடாகக் காட்டு வாத்துக்களின் கமரல் தொனிக்கு மேல் ஓங்கி எழுந்தது.

'ஏ படகுக்கார்ரா மிக்கி ஷாரா, நாசமாப் போக, படகைக் கொண்டா...'

அதிகாலை

நிக்கோலாய் டிக்கனேவ்

*1918-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் துருக்கியர் **பாக்கூ** என்ற இடத்தை முற்றுகை இட்டார்கள். **மென்ஷ்விக்** நிர்வாகத் தலைமைபோர்டின் ஐந்து தலைவர்கள் மூளையும் சுழன்றது. சர்வ குழப்பம்: அது விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட பிரமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஒருவித வெளிச்சக் குழப்பம்: ஆயுதபாணிகளாகப் பலர் நகரத்துக்கு உள்ளேயும் உள்ளிருந்து வெளியேயும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்: அவர்கள் ரணகளத்துக்குப் போகிறார்களா அல்லது அங்கிருந்துதான் வருகிறார்களா என்பது தெளிவுபடவில்லை.*

குட்டித்தளம் ஒன்று **கூபூ** ஜில்லாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதன் உத்யோகம் ஓடிப்போன முஸல்மான் குடியானவர்களை ஊருக்குத் திரும்பிவந்து வீடும் குடித்தனமுமாகக் குடியிருந்து, ஏற்கனவே காற்றைப் புசித்து ஜீவித்துவரும் பாக்கூ வாசிகளுக்குத் தானியச் சாகுபடி செய்யும்படி தூண்டவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால் இந்தத் தளமானது எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடிக்கும் வீதாச்சார மிட்டது போல அதன் எண்ணிக்கை தேய்ந்து கொண்டு வந்தது. நிர்வாக இலாகா போட்ட உத்தரவைக் காற்றுவாக்கில் விட்டு விட்டு, தன் தன் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நடையைக் கட்டி விடுவதிலேயே அதிகக்கவனம் காட்டினார்கள் அந்தத் தளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மாஜி பாங்கி குமாஸ்தாவும் சோல்ஜருமான **குருட்டிக்காவ்** என்பவன் தன்னால் முடிந்தவரை அந்தத் தளத்தை நடத்திக் கொண்டு போனான்.

ஒரு நாள் மாலை அந்தத் தளம் மலைச்சரிவின் அருகா மையில் போகும் போது துருக்கியர் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். திக்காலுக் கொன்றாக இரண்டொரு முறை சுட்ட பிறகு, குருட்டிக்காவ், தளத்துடன் வந்த ஏக ஸ்திரி ஜாதியான டாஷாவைப் பார்த்து, தன்னு டைய மொண்ணைக்கத்தியின் முனையில் அவள் வசமிருந்த மிகவும் வெண்மையான கைக் குட்டையைக் கட்டச் சொன்னான்.

வைது கொண்டும், சபித்துக் கொண்டும், அவனு டையசோல்ஜர்கள் துருக்கியத் துருப்புகளைத் தொடர்ந்து காலையிழுத்துப் போட்டன: துருக்கியத் துருப்புகளின் சோர்வுக்கும் குறைவில்லை.

துருக்கிய உதவித்தளபதி நீலக் கண்ணாடி அணிந்து ஒற்றன் மாதிரி விளங்கும் செம்பட்டைச் சிகையுள்ள மனி தன். அவன் குருட்டிக்காவையும், அவனுடைய உதவித் தளபதியையும் டாஷாவையும் தணிந்து தஞ்சமான கூறை யுடைய வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான். கருக்கல் வெளிச்சம் இயங்கும் ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அதன் மத்தியில் உள்ள மேஜை மீது தடியான ரபிலே மெழுகுவர்த்தி குத்தி நிறுத்தப்பட்டு எரிந்து வழிந்தது. வர்த்தி வெளிச்சத்தைச் சூழ இதர கைதிகளும் உட்கார்ந் திருந்தார்கள். இந்தத்தளத்துடன் வந்தவிவசாய நிபுணர், ஒரு தபால் உத்தியோகஸ்தர், ஒரு உத்தியோகஸ்தரின் விதவை—இவள்மட்டும் மெய்ஸ் அரிசி வைத்துச் செய்த பெரியரொட்டித் துண்டை சர்வ சம்மாரம் செய்து கொண் டிருந்தாள்—எல்லோரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

'மறுபடியும் சண்டைக் கெடுபிடியைப் பார்க்கிறோம் அன்ட்ரூய்ஷா' என்று டாஷா வெகு உற்சாகமாகச் சொல் லிக்கொண்டு, தன் பைக்குள்ளிருந்த சின்ன முகக் கண் ணாடிக்காகத் துழாவினாள். குருட்டிக்காவின் முழுப்பெயர் **அன்ட்ரூய்ஷா குருட்டிக்காவ்.** கழுத்தைச் சுற்றி அணிந் திருந்த கம்பிபோட்ட கைக்குட்டையை அவிழ்த்தான். ஆனால் கொஞ்ச நேரத்துக்குள் குளிர் உறைக்க ஆரம்பித் ததினால், அதை மறுபடியும் கட்டிக்கொண்டான். காலைத்

தூக்கி பூட்ஸில் படிந்திருந்த புழுதியைக் கந்தை ஒன்று கொண்டு துடைத்தான்.

குருட்டிக்காவ் அறையில் அங்குமிங்குமாக நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தான். இரட்டைக் குழல் தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடி ஒன்று கழுத்தைச் சுற்றிய வாரில் தொங்கி அவனுடைய நெஞ்சில் இடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனிடமிருந்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் பிடுங்கி விட்டார்கள்.

"என் இஷ்டப்படி, எனக்கே எனக்கு என்று நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமையில் வாழுவது தான் என் விருப்பம். என்னை ஏன் பாங்கியிலிருந்து இழுத்துப் போட்டார்கள்? நான்,—குருட்டிக்காவ் - என்ன சோல்ஜரா? என்னை, என்ன? **நெப்போலியன்** என்றும் **கெரன்ஸ்கி** என்றும் நினைத்துக்கொண்டார்களா? கடைசியாகப் பித்துக் குளித்தனமாக அகப்பட்டுக் கொண்டு முழிக்கிறேன். என்னமோ ஜெர்மன்காரர் பெட்ரோகிராடைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இங்கிலீஷ்காரர் பெர்லினைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள், என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். பிடித்துக் கொள்ளட்டுமே, எனக்கென்ன? என்னைச் சும்மா விட்டு விடுன்னு தானே கேட்கிறேன்: சமயத்திலே வெள்ளைக் கொடியைக் காட்டியிருக்காது போனால் என்னைக் கொன்றே போட்டிருப்பார்கள். அது ஒனக்கு எப்படி யிருக்கும்? எனக்கென்னமோ பிடிக்கல்லே..." என்று ஆத்திரத்தை உலுப்பிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"அன்ட்ரூய்ஷா ஆத்திரப்படாதே. இந்தா ஒரு முத்தம் வேணும்னாலும் வாங்கிக்கோ. இம்மாதிரி அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறது வேடிக்கையாக இல்லே" என்றாள் டாஷா.

"வேடிக்கையா வித்தாரமா. நாவல் படிச்சுப் படிச்சு இந்தப்பெண்டுக மூளையைக்கரியடுப்லேதான் போடணும்" என்று குருட்டிக்காவ் கூச்சல் போட்டான். அந்தச் சமயத்தில், இவனைச்சிறை பிடித்த துருக்கிய ராணுவ உத்யோகஸ்தர் உள்ளே நுழைந்தார்.

"அந்த தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியைக் கொடுத்து விடு. அது ராணுவ சொத்து"ன்னு ரஷ்ய பாஷையில் முரட்டுத்தனமாகச் சொன்னான்.

"ஏன்? என் கால்ச் சட்டையை எடுத்துக்கோ, என் பூட்ஸை எடுத்துக்கோ, என் தொப்பியை எடுத்துக்கோ, அதுவும் ராணுவ சொத்துத்தான்" என்று கத்திக் கொண்டு குருட்டிக்காவ் குதித்தான்.

"உனக்கு வெக்கமில்லையா? தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வச்சுக்கொண்டு யாரையாவது சுட முடியுமா?" என்றாள் டாஷா.

துருக்கியன் முகத்தில் அசட்டுக்களை தட்டியது. அவனுக்குப்பதில் சொல்லப்போவது போல, டாஷாவையே விரைத்துப் பார்த்தான்.

"பாக்ஷா, கூப்பிடுகிறார் வா, நட" என்று உத்தரவு போட்டான். அவனுடைய கண்கள் நீலக்கண்ணாடிக்குப் பின்னால் கொந்தளித்தன.

பாக்ஷா, பாசறை நடுவில் போடப்பட்ட நெருப்புக்கு எதிரே மடக்கு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருக்கு எதிரே பிரபல ஷெய்க் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். பிரபல அரபு பண்டிதர், பெயர் **நாஷிமுத்தீன் ஹாட்ஸின்ஸ்கி.** பாக்ஷாவானவர் நாஷிமுத்தீன் கையைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாஷிமுத்தீன் சந்தேகத்துடன், தலையசைத்து ஆமோதித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"ரேகை சாஸ்திரம் வருங்காலக் குழப்பம் பற்றியது." என்று தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டு போனார் பாக்ஷா. ஆனால் குருட்டிக்காவ் முகம் சுளிப்பதைக் கண்டு கொண்டார். நீலக்கண்ணாடிகளையும்பார்த்தார். தலையை நிமிர்த்தி நெருப்புக்கு மறுபுறம் பார்வையைச் செலுத்தி மடமடவென்றும் அமைதியாகவும் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

"பாக்ஷா, உன் வசம் இருக்கும் சம்பளத் தொகையை ஒப்புவித்து விடும்படி உத்தரவு போடுகிறார்" என்று தர்ஜமா செய்தான் நீலக்கண்ணாடிக்காரன்.

"யாரிடம் ஒப்புக்கொடுக்க? வேண்டுமானால் பாங்கி யில் என் ஆபீஸ் அறையில் 20-ந்தேதி வந்து என்னைப் பார். இங்கே நான் யாரிடம் கொடுக்கிறது? அது கிடக் கட்டும், எப்படிக் கொடுப்பது? எனக்கு இரண்டு கட்சி யும் ஒன்று தான். இப்படியிருக்கும்போது என்னை ஏன் இந்தக் கேள்வியைப் போட்டு வதைக்கிறீர்கள்? கேட்கிற தா, இரண்டு கட்சியும் எனக்கு ஒன்றுதான். நான் இரண்டுக்கும் பொது. எனக்கொன்றும் தெரியாது."

துருக்கியன் இன்னும் சற்று உரத்த குரலில் உத்தர வை மறுமுறையும் சொன்னான்.

"சண்டை ஆரம்பமாகுமுன் உன்னுடைய தளங் களிடை சம்பளத்தைப் பட்டுவாடாச் செய்ய உனக்கு அவகாசம் கிடைக்க வில்லை என்பது பாக்ஷாவுக்குத் தெரியும்."

"எந்தச் சண்டைக்கு முன்னாலே. என்ன பேத்து கிறாய். அந்தப் புளுகெல்லாம் என்கிட்ட விட்டுப் பார்க் காதே. அளந்து கொட்டாதே. சண்டை எதுவும் நடக்க வில்லை."

"உன்னுடைய தளத்துக்கு இங்கேயே, இப்போதே சம்பளத்தைப் பட்டுவாடாச் செய்ய வேண்டும் என்று பாக்ஷா உத்தரவு போடுகிறார்" என்று அந்தத் துருக்கி யன் மறுபடியும் வற்புறுத்துகிறான்.

"ரொம்பச் சந்தோஷம்" என்று தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டான் குருட்டிக்காவ். "இந்த நெருப்பு முன்னாலே, இந்த இடத்திலே, என்ன உங்கள் பாக்ஷா சம்பளம் பட்டு வாடாப் பண்ணுவதைப்பார்த்ததே கிடையாதோ? ஆனால் என்னுடைய சிப்பந்தி கிட்ட அல்லவா சம்பளப்பணம்..."

உதவி லெப்டினன்ட் தருவிக்கப்பட்டான். நெருப்பில் இன்னும் சில உலர்ந்த கொப்புகள் போடப்பட்டன. கோல்

ஜர்கள் வரிசையாக நின்ருர்கள். காசு பெருத காகிதப் பணத்தை மௌனமாக வாங்கிக்கொண்டார்கள். அதில் கெரன்ஸ்கி ரூபிள்களும் (ரூபிள்: ரஷிய நாணயம்) கலந்திருந்தது. வாங்கி முண்டும் முடிச்சுமான கைக்குள் வைத்துக்க சக்கி அடக்கினுர்கள். உதவி லெப்டினன்ட் பட்டியலின் பெயர்களுக்கெதிரே குறிபோட்டுப் பதிவு செய்து கொண்டான்.

பாஷா சுருட்டுப் பிடித்தபடி, அரைக்கண் போட்டு இந்த நபர்கள் இருளுக்குள் இருந்து வெளிவருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

குருட்டிக்காவ் திரும்பிய பொழுது, டாஷா, அந்த நீலக்கண்ணடிக்காரனுடன் உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான்.

"இதுவும் வேறெயா? நானே வெளியே போக முடியாது. அந்தப் பயல் கூட என்ன பேச்சோ?" என்று உறுமினுன்.

'கத்தாதே. நீ பேசற தெல்லாம் அவனுக்குப்புரிகிறது. அவன் பேர் ஆலி ஹஸன்.'

துருக்கியன் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டு வெளியேறினுன்.

உத்யோகஸ்தனுடைய விதவை வெறும் ஜல பானமாக இருந்த தேயிலைப் பானத்தைப் புட்டியிலிருந்து குடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த விவசாய நிபுணர், செக்காவ், கதைகள் படித்துப் பொழுதைக் கழித்தார். உதவி லெப்டினண்டும், தபால் அதிகாரியும் வீட்டில் போட்டு முளைக்க வைத்த புகையிலைத் தழையைத் தமக்குள் ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து உதவிக் கொண்டார்கள். ஆலி ஹஸன் மறுபடியும் உள்ளே வந்தான்.

'பெண்டுகள் வேறு ஆண் பிள்ளைகள் வேறு என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்று பாஷா உத்தரவு கொடுத்திருக்கிருர்' என்ருன்.

ஒன இஷ்டம்' என்று மறு பக்கத்தைப் புரட்டினார் விவசாய நிபுணர்.

'பெண்டுகள் இன்னம் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியா இருந்தாத் தேவலே யென்றல்லவா நினைத்தோம்' என்று மூலையிலிருந்து கொண்டு கத்தினான் தபால் உத்யோகஸ்தன்.

"உம். நாங்களும் ஒரு காலத்திலே கட்டுமஸ்தா இருந்தவங்கதான்" என்றான் உதவி லெப்டினன்ட்.

குருட்டிக்காவ் அந்தத் துருக்கியன் எதிரில் போய் நின்று கொண்டு அவன் முகத்தருகில் முஷ்டியைக்குலுக்கினான். "அதோ அங்கே இருக்கே அந்தப்பெண் ஜன்மம் அதை வேண்டுமானால் அப்புறப்படுத்து" என்று சாயா குடித்துக்கொண்டிருக்கும் கிழவியைச்சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, 'இவளை அகற்ற முயன்றயோ' டாஷாவை கையில் பிடித்துக் கொண்டபடி, 'தூர திருஷ்டிக்கண்ணாடியை வைத்துக் கொண்டு சண்டை போடுவேன். கண்டித்துப்பத்திரிகைகளுக்குக் கடுதாசி எழுதுவேன். பாக்ஷா கிட்ட என் கூட வேண்டுமானால் வா, அவருடைய மூஞ்சிக்கு நேரே இதைச் சொல்லுவேன்: சொல்லத்தான் செய்வேன்: அவருக்குச் சுருட்டுக் குடிக்கத்தான் தெரியும், உத்யோகம் பார்க்கத் தெரியவில்லை என்று நிச்சயமாச் சொல்லுவேன்' எனக் கூறினான்.

"நானும் கூடப் போவேன்" என்றாள் டாஷா. கிழவியையும் கையைப் பிடித்து இழுத்து, "நீயும் போய் பாக்ஷாவிடம் புகார் செய். இந்த அவமானத்தைச் சகித்துக் கொண்டு கிடப்பதா? எழுந்திரு போகலாம்" என்று கூப்பிட்டாள்.

நெருப்பு இடம் பெயரவில்லை. அதே இடத்தில் தான் எரிந்து கொண்டிருந்தது. பாக்ஷா இப்போது தன்னுடைய இடது கையுடன் நாஷிமுத்தீனுடையதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு உரத்த குரலில் 'ஆள் காட்டி விரலிலிருந்து மைய விரலுக்கு மெல்லிய ரேகைகள் ஓடுகின்றன. எபஸ்டி உமக்கு மண்டையில் அடி விழுந்து காய மேற்

படும் என்று அதற்கு அர்த்தம்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பாக்ஷாவோடு வாதம் பண்ண ஈஷிமுதினுக்கு ஆசை கிடையாது. நிலச்சுவான்தாராக இருப்பதோடு மந்திரியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பது தான் ஆசை. ஈனமான அரபு பிரயோகித்து ஆட்சேபித்துக் கொண்டார்.

'நான் ஐரோப்பாவிலே ஐந்து வருஷம் இருந்திருக்கிறேன், என்னை நம்பும். அங்கெல்லாம் இந்த ரேகை சாஸ்திரம், பெரியதொரு சித்தாந்தமாகி விட்டது' என்றார் பாக்ஷா.

இந்தச்சமயத்திலே இளமை ததும்பும் டாஷாவின் செக்கக் கனிந்த முகம் நெருப்பிடையே எழும் **பீனிக்ஸ்** புள்போலத் தோன்றியது.

'இந்தப் பெண் யார், என்று பாக்ஷா கேட்கிறார்' என்றான் ஆலிஹஸன்.

'அவள் என் பெண்டாட்டி' என்றான் குருட்டிக்காவ், அவசர அவசரமாக.

'அங்கே நிற்கிற அவள் யார்.........அவளும் உன் பெண்டாட்டிதானா' என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் துருக்கியன்.

'அவள் என் பாட்டியார். துருக்கியப் பட்டாளத்து ஆபீஸரைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள நேராகக் கன்னியாஸ்திரீ மடத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாள்' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

துருக்கியன் மீசையை உருவி விட்டுக்கொண்டு கைகளைநெற நெறவென்று நெறித்தான்.

டாஷாவின் அழகை ரசித்தபடி, பாக்ஷா, 'இந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டார்

அவளுக்குத் தன் புருஷனைவிட்டுப் பிரிந்துபோக வேண்டும் என்று ஆசை. அவன் எப்போதும் மொண மொண என்றுகொண்டே இருக்கிறானும். பேய் போல நடக்கிறானும்' என்று ஆலி அவசர அவசரமாகத் தர்ஜமாச் செய்தான்.

'அது சரியான தர்ஜமா அல்ல' என நாஷிமுத்தின் விடுதலை பெற்ற தன் கையை முழங்காலில் தட்டினான். 'அப்படியல்ல....அவள்புருஷனோடேயே இருக்க ஆசைப் படுகிறாள்.'

பாக்ஷா சுருட்டில் ஒட்டி நின்ற சாம்பலை, நாஷிமுத்தின் சட்டையில் தட்டிக் கீழே உதறினார்.

'நான் ரஷ்யர்கூடச் சண்டை போடவில்லை என்று அவர்களிடம் சொல்லுங்கள். இன்னும் மோசமான விவகாரங்களிலிருந்து அவர்களைத் தப்புவிக்க என் பாதுகாப்பில் அழைத்துக் கொண்டேன் என்று சொல்லுங்கள். ஆலி ஹஸன், முன்போல இல்லாமல் நாளைக்கு ஏதாவது ஒரு வண்டியை அமர்த்தி இந்த இரு பெண்டுகளையும் அதில் உட்காரவை: அவர்களையும் மற்றக் கைதிகளையும் நாளைக்கு நூஹுவுக்கு அனுப்பப்போகிறேன். கேட்கிறதா? அவர்கள் கைதிகள் தான். என்றாலும் கௌரவமான கைதிகள். இரவு இவர்களிடம் சொல். முன்போல் உன் சொந்தத்திலே தர்ஜமா செய்யாதே. ஜாக்கிரதையாக இருக்கட்டும்' என்றார்.

டாஷா, பாக்ஷாவுக்குத் தலை வணங்கினாள். ஒரு கையில் தொலைக் கண்ணாடிகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டபடி குருட்டிக்காவ் ஸல்யூட் செய்தான். ஆனால் டாஷா வீட்டுக்குள் நுழையும் போது ஆலி ஹஸன் அவளுடைய கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, 'என்கூட வந்துவிடு சுகமாக இருக்கலாம்' என்றான்.

'கையை விடு, இருக்கிற இடத்தில் சௌகரியமாகத் தான் இருக்கிறது' என்று இரகசியமாகக் கைகளை உதறித் தட்டிவிட்டாள் டாஷா.

அவ்ள் கிள்ளின் கிள்ளில் துருக்கியன் உத்ிறியடித்துக் கத்திக்கொண்டு துள்ளினான்.

வண்டி கனமானது. அதை இழுப்பதற்குப் பூட்டிய இரு குதிரைகளோ சன்னமானவை. சக்கரம் சற்று சுழன்றால் வண்டி பூட்டோடு குலுங்கியது. அவ்வளவு ஓடசல். அதன் ஆயுசைக் கண்டு ஆலி ஹஸன் ஆத்திரப்பட்டான். வழி ரொம்பவும் குறுகலாக இருந்ததால், வண்டிக்குப் பக்கவாட்டில் குதிரையூர்ந்து வரமுடியாது. வண்டிக்குப் பின்னால் லொங்கு லொங்கு என்று தொடர்ந்தான். ஜாடை காட்டினான், சிரித்தான், விரல்களை முத்தமிட்டுக் காட்டினான், வாய் ஓயாது பேசினான். வண்டி நின்ற இடங்களில் எல்லாம் டாஷாவைக் கை கொடுத்து வண்டியை விட்டு இறக்கி விட்டான். அந்தக் கும்பலில் எஜமான கொட்டம் போட்டான்.

அவனை அவமானப் படுத்துவதற்காக குருட்டிக்காவ் தொலைக் கண்ணாடியை மாற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் வழியாகப் பார்த்தான். பிம்பம் துருக்கியனைக் கொசுவாக்கியது. அதற்கப்புறம குருட்டிக்காவ், வழி காட்டிச் செல்லும் பரிவாரக் கோஷ்டித்தலைவனான **போடாவி** என்பவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்து உறவு பண்ணிக் கொண்டான். அந்த நபர் இவனுடைய தளத்தில் இவனுக்குக் கீழ் சேவை செய்தவன். போடாவியும் உறவு கொண்டாட குருட்டிகாவ் நெஞ்சின் கொதிப்பை எல்லாம் அவனிடம் திறந்து கொட்டினான். வழி காட்டியாகப் போவதுடன், இராத்திரியில் தங்குமிடம தேடிக் கொடுக்கும் வேலையும் போடாவிற்கு ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தது.

'நாம் அந்தக் கிராமத்தில் தங்காமல் நெடுகப் போய் விடுவோம். அங்கேபோனால் நம்தலையைக் கொய்து போடுவார்கள். அது கலகக்காரக் கிராமம், ரஷ்யர்கள் என்று தெரிந்தால் யாரிடமும் தாட்சண்யம் காட்டமாட்டார்கள்' என்றான் போடாவி.

இராத்திரி ஒரு ஊரில் தங்கினதும், ஆலி ஹஸன், டாஷா பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சள சள

வென்று மணிக்கணக்காகப் பேசிக்கொட்டினுன். உத்யோகஸ்தரின் விதவை மெய்ஸ் அரிசி ரொட்டியை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். விவசாய நிபுணரையும் தபால் உத்யோகஸ்தரையும் பாஷா, கூபூவில் வைத்தே விடுதலை செய்து விட்டார். உதவித் தளபதி 'டிமிக்கி' கொடுத்துவிட்டுக் கம்பி நீட்டினுன். மலை ஜாதிப் பையன் ஒருவனிடம் குத்துக் கத்தி ஒன்றை குருட்டிக்காவ் வாங்கி பூட்ஸுக்குள் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டான். ஆலி ஹஸன் வெகுமானத்திற்கு மேல் வெகுமானமாக, டாஷாவுக்குக் கொடுத்துக் குவித்துக் கொண்டிருந்தான். பாசி மணி, பழைய அபூர்வநாணயங்கள், மலர்கள், அபூர்வமான ரத்தினக் கல்லுகள் எல்லாம் கைமாறின, 'வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருப்பாயா மாட்டாயா' என்று குருட்டிக்காவ் கோபாவேசத்துடன் கத்தினுன்.

அவனை ஏன் சங்கடப்படுத்த வேண்டும்? அவன் யோக்கியஸ்தன்' என்றுள் டாஷா.

'ஆமாம். ரொம்ப யோக்யஸ்தன்' என்று பதிலுக்கு இரைந்து கொண்டு தொலைக் கண்ணுடியைத் தூக்கிப் பயமுறுத்தினுன். 'நீ அவன்கூடக் கண்ணடித்துக் கொண்டிருந்தால் நூஹறு ஊரைப் பார்க்கமாட்டே' என்றுன்.

'நானும் அங்கே போவேன். நீயும் அங்கே என்கூட வரத்தான் போறே' என்றுள் டாஷா.

கூடவந்த ரஷ்யர்கள் எங்கோ வாங்கிவந்த மட்டமான வோட்கா சாராயத்தைக் குருட்டிக்காவ் குடித்து விட்டுப் போதையுடன் டாஷாவிடம் போனுன்.

'என்கிட்ட வராதே. போ. எங்கிட்ட வராதே. குடிகாரனுக்குப் பொறக்கிற கொழந்தை குடிகாரனுகத்தான் இருக்கும்' என்றுள்.

ஆமாம் அதுவும் நெசந்தான்' என்று சொல்லிவிட்டு அகன்று போய் ஃபோடாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதான்.

இந்த மாதிரியாக இவர்கள் எத்தனையோ கிராமங்களைத் தாண்டிச் சென்றார்கள். வழியிலே எல்லோருக்கும் சளிப் பிடித்துக் கொள்ளத் தும்மிக் கொண்டும் இருமிக் கொண்டும் நடந்தார்கள்.

வாய் குழற குருட்டிக்காவ், போடாவியிடம், அந்தத் துருக்கிப்பயலை எனக்காகத் தொலைத்துப் போடு என்றான்.

'அப்படியே தீர்த்துப்புடவா ? அவன் உன்னை என்ன செய்தான் ?'

'என் பெண்டாட்டியைத் தட்டிக்கொண்டு போகப் பார்க்கிறான்.

'ஆஹா, டாஷா!' என்று பல்லிளித்தான் போடாவி.

'அவனை விரட்டிப்புடு, கொல்ல வேண்டாம்' என்றான் குருட்டிக்காவ். 'அவனை வழியில் எங்காவது தங்க வைத்து விடு. அந்தப் பயல் தொல்லையில்லாமல் நூஹ்ராவுக்குப் போய்ச் சேருவோம்.'

'இப்பவே செய்கிறேன்' என்றான் போடாவி.

போகிற வழிநெடுக அவன் நாள் முழுதும் பார்வையில் எதையோ தேடிக்கொண்டு வந்தான். அன்று மாலை காரட் கிழங்குபோன்ற ஒரு வேரைக் குருட்டிக்காவிடம் கொடுத்து, 'இதை இடித்து காபியில் போட்டுக் கொடுத்துவிடு. அப்புறம் டாஷா நமக்குத்தான்' என்றான். கண்ணை ஒருசொருகுச் சொருகிச் சுழற்றிவிட்டு வெளியே போனான். குருட்டிகாவ் நினைவு ரொம்ப ஆழமாகப் பாய்ந்து யோசித்தது. 'டாஷா நமக்குத்தான்' என்றானே அதற்கு என்ன அர்த்தம்.

டாஷா, அலி ஹஸனுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். துருக்கியன், குடிசையின் நடுத்தூணில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் பல்லும் கண்ணும் மகிழ்ச்சியைத்தான் கொப்புளித்துக் கொண்டிருந்தன. நீலக்கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்துக்கொண்டான்.

'காலையிலே எங்ககூடக் காப்பி சாப்பிட வா' என்றாள் டாஷா.

'உன் புருஷன்தான் சங்கடப் படுகிறானே' என்றான் துருக்கியன்.

அவள் திரும்பிக் குருட்டிக்காவ் முகத்தில் பார்வையைப் பதிய வைத்துச் சிரித்தாள்.

மறுநாள் காலை குருட்டிக்காவ் உட்கார்ந்துகொண்டு காப்பிக் கிண்ணத்துக்குள் பார்வையைச் சொருகிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதிரே காப்பி சுடச்சுட வரிசையாக ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. டாஷா கண்ணாடி எதிரில் நின்று தலைவாறிக்கொண்டிருந்தாள். வேலைக்காரி, அவளுடைய உடையைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

குருட்டிக்காவ் வெளியே ஆள்ரவம் கேட்டுக் கோப்பைக்குள் பொடித்த வேரைப் போட்டான். நான்கு பேர் மூலை திரும்பி வந்தார்கள். அவர்கள் ஆலிஹஸனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவன் பல்லை நெற நெற வென்று கடித்துக் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'பே கீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டார்' என்றான் அந்த நால்வரில் ஒருவன்.

ஹஸன், டாஷாவைப் பார்த்து, அவள் சார்பாகத் தன் கைகளை முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டான். போடாவி ஊருக்குள் போய், ஒரு நாட்டு வைத்தியனை அழைத்து வந்தான். வைத்தியனுக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை. இவ்வளவு பெரிய மனிதனுக்கு வைத்தியம் செய்வதா? மகிழ்ச்சி திக்குமுக்காடி விட்டது. நோயாளியைத் தன் வீட்டுக்கே தூக்கிக்கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டான். ஆலிஹஸன் தாகத்துக்குக் கேட்டான்.

குருட்டிக்காவ், பொடிகலந்த காப்பியைத் தன் காலடியில் ஊற்றிவிட்டான்.

'உன்னுடைய புருஷன் கொடுமைக்காரன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் பதவியை உதவி உத்தியோகஸ்தன் வசம் ஒப்புக்கொடுத்தான்.

ஆலிஹஸனை பினனால தஙக வைதது [illegible] கள் புறப்பட்டபின், ‘டாஷா உன்கிட்ட ஒரு விஷயம் பேசியாகணும். என் இஷ்டப்படி வாழணும். இந்த மலையும் காடும் எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்கலை. எனக்கு நன்ருகக் கணக்குப் பதியத் தெரியும். இந்தா எனக்கு இந்த ஜெனரல் உத்யோகம் பார்க்கத் தெரியாது. நான் நம்பக் கூடிய பெண் எனக்கு வேண்டும். எதிர் வருகிற பயல்களிடம் எல்லாம் பல்லிளித்துக் கொண்டிருக்கிறவள் அல்ல’ என்ருன்.

‘வாயைப் பொத்திக்கோ அன்ட்ரீய்; **லொழ்கோமோயெ**வை மறந்து போனியா?’ என்று சொல்லிக் கொண்டு கைகளை வைத்து அவன் வாயைப் பொத்தினுள்.

‘அவனைப்பத்தி என்ன இப்போ, மறைத்து மறைத்து என்ன சொல்லுகிருய்’ என்று அவள் கையைத் தட்டிவிட்டுக் கத்தினுன் குருட்டிக்காவ்.

‘லொழ்கோமோயெவ் பத்தி என்னவா? அவன் ரொம்ப சரஸமாப் பேசுவான். சோல்ஜர், துரோகி; துருக்கியர் கூடச்சேர்ந்து கொண்டான்’ என்று மீண்டும் இறைந்தான் குருட்டிக்காவ்.

‘அவன் ஒரு காலத்திலே என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டான். ஆனுல் வேறு ஒரு பொக்கிஷத்தை எனக்கென்று எடுத்துக் கொண்டேன்.’

இந்தச் சமயம் பார்த்துப் போடாவி வண்டியை ஓட்டிச் செல்லும்படி உத்தரவு போட்டான். வண்டி திரும்பும் ஒவ்வொரு மூலையிலும் எங்கே அந்தத் துருக்கிப் பயல் வந்து விடப்போகிருனே என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

நீயெல்லாம் இந்த இயற்கையழகைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட வேண்டும். அந்த அபூர்வமான தழைகளைப் பாரு’ என்ருள் டாஷா.

ஊருக்கு ஊர் மரம் மட்டை ஒவ்வொரு மாதிரியாத் தான இருக்கும். உன் மரத்தையும் சோலையையும் பார்த்

தாச்சு. அப்புறம் வேறெ என்னத்தைப் பார்க்க வேண்டும்?'

அந்த மேகத்தைப் பார்; எவ்வளவு அழகா இருக்கிறது! ஹத்துவச்ச வாணலிச் சட்டிமாதிரி வட்டமா இருக்கு பாரு.'

'மேகம் என்றால் நீராவி எல்லாம் சேர்ந்து குவியாகச் சேர்ந்திருப்பதுதான். அதைத் தவிர அங்கொன்றுமில்லை.'

போ. போ, உனக்கு என்பேரில் பிரியமே இல்லை' என்று பெருமூச்சு விட்டாள் டாஷா.

அவன் மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய குதிரையை முன்னால் ஓட்டிச் சென்று விட்டான். போடாவி அவனுக்குக் கொடுத்தது ஒரு நொண்டிக் குதிரை. அவனுக்குக் குதிரைச் சவாரியில் நல்ல பழக்கமில்லாததினால் அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் சொப்பனத்தில் எல்லாம் பாங்கியையும் பெட்டியடியையும் கணக்குப் புஸ்தகத்தையுமே கண்டு ஏங்கினான்.

'உனக்குஒரு பெண்ணின்மேல் ஆசை என்றால் அவளுக்காக நீ சண்டை போடத் தயாராக இருக்க வேண்டும்' என்று அவன் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தாள் டாஷா.

'யாருகூடச் சண்டை போட? என்ன சொல்றே, புரியலியே. நான் தான் உயிரோட இருக்கிறதற்காக மல்லாடினேன். அப்புறம் ரஷ்யாவுக்காக, தாயான ரஷ்யாவுக்காகச் சண்டை போட்டேன். அப்புறம் புரட்சிக்காகச் சண்டை போட்டேன். அப்புறந்தான் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அங்கே கூட எனக்கு ஓய்வு கிடையாதா; இனிமே நான் ஒரு பெண்ணுக்காக வேறெ சண்டை போட வேண்டும் போலிருக்கிறது. எவளுக்கு?'

'எனக்காகத்தான்' என்றாள் டாஷா.

'உனக்காகவா? அந்தத் துருக்கிய ஜாதி அமிஞ்சிப்பயல்தான் காலை ஒடித்துக் கொண்டானே?'

அடெ, என்ன முட்டாளாட்டம் பேசுகிறே. நான் அந்தத் துருக்கியனைப் பத்தியே யோசிக்கலெ. போடாவி என்ன...?'

'போடாவிக்கு என்ன? போடாவிக்கு என்ன இப்போ? அவனும் விளையாட ஆரம்பிச்சுட்டானு? நீயே ஒப்புக் கொள்ளுகிறுயா? அட கர்மமே...'

டாஷா அவன் கன்னத்திலறைந்து விட்டு ஓடி விட்டாள்.

'இவள் கூத்தே ஒரு கூத்துத்தான். என்னை இவள் ஒரேயடியாக நாசமடிக்கத்தான் போகிறுள். ஏன் இவள் கையில் சிக்கிக் கொண்டேன். கையிலிருப்பதோ குறுங் கத்தி, அப்படி இருந்தாலும் இவளுக்காக நான் சண்டை போட்டு ஆக வேணுமாம், இதுவும் நல்ல கூத்துத்தான்' என்று நினைத்தான் குருட்டிக்காவ்.

மறுநாள் முழுவதும் வண்டியைச் சுற்றி வட்ட மிட்டான் போடாவி. டாஷாவுடன் வாய் ஓயாமல் சள சள வென்று பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு மலர்கள், அதிசயமான கல்லுகள், கிராமத்திலிருந்து பால் முதலிய வற்றை அடிக்கடி கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண் டிருந்தான். அவன் கீச்சுக் கீச்சு என்று குருவி மாதிரி பேசுவதைக்கண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டே வந்தாள் டாஷா.

'இதென்னடா கதையா இருக்கு. குடியும் குடித்தன முமாக வளர்ந்த பெண் இப்படியும் இருப்பாளோ? இவ ளுக்கு இதற்கெல்லாம் எங்கேயிருந்து தெம்பு வருகிறது? கண்ட கண்டபேரயெல்லாம் பார்த்துப் பல்லை இளித்துக் கொண்டுதான் நிற்க வேண்டுமோ? நானே வாடி வதங்கிப் போகிறேனே, கொஞ்சமேனும் ஏறெடுத்துப்பார்த்தாளா?'

மந்திரத்தில் கட்டுண்டவன் போல போடாவி வண் டிக்குப் பின்னுல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் வண்டியை ரொம்பவும் நெருங்கிச் சவாரி செய்து கொண்டு வருகிறுன் என நினைத்துக் கொண் டால், 'டேய் போடாவி' என்று குருட்டிக்காவ் கூப்பிடு வான்.

'என்னைக் கூப்பிட்டாயா? என்ன?' என்று குதிரையை நிறுத்திக் கொண்டு திரும்புவான் போடாவி.

'சரி சரி, இப்பொ ஒன்றுமில்லே' என்பான் குருட்டிக்காவ். அடுத்த நிமிஷம் 'அடே போடாவி' என்று கூப்பிடுவான்.

இப்படியாக ஒரு வார காலம் பிரயாணம் செய்தபின் நூஹறுவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கவசம் அடித்துக் கொடுக்கும் பட்டறை ஒன்றிற்கு மேல் உள்ள மாடியறை ஒன்று குருட்டிக்காவுக்கும் டாஷாவுக்கும் ஒழித்து விடப்பட்டது. போடாவி வழி சொல்லிக் கொள்ள அங்கே வந்தான். அவனுக்கு பாலேடும், தர்பூஜ் பழமும், ரொட்டியும் கொடுத்திருந்தார்கள். யுத்த களத்துக்குப் போகும்படி அவனுக்கு உத்தரவு.

'உன் சின்னச் சிங்காரக் கையைக் கொடுத்து அவனுக்குப்போக விடை கொடுத்து வழியனுப்பிக்கோ' என்றான் குருட்டிக்காவ் அவன் மனத்தில் பாரம் கொஞ்சம் இறங்கிய மாதிரி இருந்தது. 'அவன் வேண்டுமானால் எனக்காகக் கொஞ்சம் சண்டை போடட்டுமே. எப்பொழுதும் நான்தானா சண்டைக்குப் போகவேண்டும்?'

குருட்டிக்காவ், கொஞ்சம் காலாற நடந்துவிட்டு வரத் தெருவிலே இறங்கினான். வழியிலே கமாண்டரின் உதவி உத்யோகஸ்தனாக இருந்த ஒரு ஜெர்மன் ஆபீஸரைச் சந்தித்தான்.

'என் பேர் **ஆட்டோ ஸ்டர்னர்**' என்று ஞாபக மூட்டிக் கொண்டு கையை நீட்டினான் அந்த ஜெர்மனியன்.

'யாரு எனக்குத் தெரியவில்லையே?' என்று கொஞ்சம் சந்தேகத்துடன் பார்த்தான் குருட்டிக்காவ். 'எனக்கு ஒரு அட்சரம் ஜெர்மன் பாஷை தெரியாது என்று சொல்லிக்கொள்ள வெட்கமாக இருக்கிறது' என்றான் மீண்டும்.

'என் பெயர் ஆட்டோ ஸ்டெர்னர். உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்து கொண்டிருந்தேன்' என்று சுத்தமான ரஷ்ய பாஷையில் இறைந்தான் அந்த ஜெர்மனியன்.

'என் பெயர் குருட்டிக்காவ். உனக்கு எப்படி இந்த மாதிரி சுத்தமாக ரஷ்யபாஷை பேசத்தெரிந்தது. ரொம்ப

அதிசயமா இருக்கே. அரசியல் தோரணையில் உன்னைச் சந்தேகப்பட்டு நான் கேட்கவில்லை. நான் ஒரு பாங்கி குமாஸ்தா, அதுதான் இந்தச் சிரத்தைக்குக் காரணம். எங்க பாங்கிலே நாலைந்து பாஷைகள் பேசக்கூடியவர்கள் இருந்தார்கள்' என்றான்.

'நீ எப்பொழுதாவது பெட்ரோகிராடில் இருந்த துண்டா? 'என்றான் அந்த ஜெர்மனியன். இருவருமாகத் திரும்பி குருட்டிக்காவ் இருந்த இடத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

'சண்டைக்கு முன்னாலே கொஞ்சகாலம் அங்கே இருந்ததுண்டு.'

'ஆர்க்கேட் என்ற இடத்துக்கு எதிராக பாஸேஜ் என்று ஒருகட்டடம் இருந்ததே ஞாபகம் இருக்கா. பெரிய கண்ணாடிக்கடை?'

'ஆமாம், ஆமாம், லொட்டு லொஸுக்கு எல்லாம் விற்றுக்கொண்டிருப்பார்களே அந்தக்கடை, தொப்பி முதல் தேக்கரண்டிவரை அங்கே கிடைக்கும்...'

'அந்தக் கடைதான்' என்று உற்சாகத்தோடு எதிரொலித்தான் அந்த ஜெர்மனியன்.

'ஒனக்கு அந்த இடம் நன்றாக ஞாபகத்திலிருக்கிறது போலிருக்கே. பாஸேஜிலிருந்து வெளியே வரும்போது இடது பக்கமாகத் திரும்பினால், முதல் கடை எனனுடையது தான். எங்கப்பா பெயர் ஸ்டெர்னர். எனாமல், செப்பு பாத்திரங்கள் விற்றுக் கொண்டிருப்பார்.'

டாஷா பொழுதைக் கழிக்கத் தனிச்சீட்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததுமே ஜெர்மன்க்காரன் முகம் மலர்ந்தது.

'நீ எப்படி ஜெர்மன் ராணுவத்தில் சிக்கிக்கொண்டாய்? உன்னையும் சிறைப் பிடித்துக்கொண்டார்களா?' என்று கேட்டான் குருட்டிக்காவ்.

'என்னை ஒருவரும் சிறைப்பிடிக்கவில்லை. நான் பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் பீட்டர்ஸ்பர்க்தான். இருந்தாலும் நான் ஜெர்மனியன். அதுக்காக ஜெர்மனிக்குப் போனேன். அப்

புறம் பெல்ஜியம், பிரான்ஸ், ஸெர்பியா, போலந்து, ருமேனியா, கிரிமியா, காகஸஸ் எல்லாத்தையும் ஜெயித்தேன். பெர்ஷியாவையும் ஜெயிக்கத்தான் ஆசை. ஆனால் அவ்வளவு தூரம் முடியாது என்று தான் நினைக்கிறேன்' என்றான் ஆட்டோ ஸ்டர்னர்.

'நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்' என்றான் குருட்டிக்காவ் கவலையோடு. 'உனக்குச்சண்டை போடுவது என்றால் ரொம்பப் பிரியம் போலத் தெரிகிறது' என்றான் தொடர்ந்து.

'என் தந்தையர் நாட்டைப்பாதுகாக்கச் சண்டை போடத்தான் செய்வேன். வாழ்விலேயே மகா வஸ்து அழகுதான்' என்று சொல்லிட்டு டாஷாவையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ஸ்டர்னர்.

'என்னப்பா என்னமோ சொல்லுகிறாய்? நீ பிறந்தது பெட்ரோகிராடில் இல்லையா, உன் தந்தையர் நாடு...'

'அன்ட்ரீய் பேசத் தெரியாமல் பேத்தாதே, நீ சும்மா வாயை மூடிக்கொண்டுகிட, காப்டன் ஸ்டர்னர் எத்தனையோ அழகிகளைப் பார்த்திருப்பார்.' என்றாள் டாஷா.

'இதோ நாங்க புறப்பட்டாச்சு. தர்பூஜ் பழத்தை அறுக்க ஏதாவதிருந்தால் கொடு' என்று சொன்னான் குருட்டிக்காவ்.

'சிரமப்படவேண்டாம், என்னிடம் மடக்குக் கத்தியிருக்கிறது; பெண்களைப் பற்றிக் கதை கதையாகச் சொல்லுகிறேன் கேளு.'

ராணுவ தர்பார் கோலாகல வெடிச் சத்தங்களுடன் நூஹா நகருக்குள் பாக்ஷாவும் பிரவேசித்தார். வந்து களைப்பாறினார். இன்னும் கொஞ்சம் பீரங்கிவாணம் விட்டார். சிப்பாய்கள் சம்பளத்தை உயர்த்தினார்.

நிம்மதியாகக் குருட்டிக்காவ் அறையில் பொழுதுகழிந்தது. டாஷா இடுப்பில் சுற்றிப் போட்டிருந்த கைகளை அகற்றிவிட்டு பாக்கூவுக்குப் போனதும், பாங்கியில் வேலை பார்க்கப் போவதாகவும் குருட்டிக்காவ் குஞ்சு கிடக்கும் தொட்டிலை அவள் ஆட்டிக்கொண்டிருப்பாள் என்றும் சொன்னான்.

ஒரு நாள் நல்ல மழை பெய்துகொண்டிருக்கும்போது போடாவி திரும்பி வந்தான். வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது தொப்பலாக நனைந்து போயிருந்தான். குருவிக் குஞ்சு மாதிரி வாயைத் திறந்து சிரித்துக்கொண்டு சட்டைப்பையுள் இருந்த கடிதம் ஒன்றை வெளியே எடுத்தான்.

'லொழ்கோமோயெவ் என்ற ஒரு உத்தியோகஸ்தர், ஸுல்தானுக்குக் கீழே வேலை பார்க்கிறார். பிறப்பில் ரஷியர், அந்த மனிதன் உன்னைப்பற்றி பாஷாவுக்குக் கடிதம் கொடுத்தனுப்பி யிருக்கிறார், வாசித்துப்பார்' என்றான் போடாவி.

கடுதாசி முத்திரையை உடைத்துப் பார்க்கக் குருட்டிக்காவுக்குக் கை நடுங்கியது, தலை சுழன்றது. டாஷா கடுதாசி உறையைக் கிழித்து அதை எடுத்துக் கீழே விட்டெறிந்தாள்.

அதிலே பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. ராணுவ முகாம் பொக்கிஷத்தைக் கொள்ளையடித்து விட்டாய் என்றும், ஐயாயிரம் தங்கம் உன் பையிலிருக்கிறது என்றும் அதில் எழுதியிருக்கிறது. என்னை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு இந்தக் கதை கட்டி யிருக்கிறான்' என்றாள் டாஷா.

நானா திருடன்! அயோக்கிய ராஸ்கல்' என்று உறுமிக்கொண்டு ஆவேசத்துடன் அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

'இனிமேல் என்ன செய்வேன், இந்தப் பயல்கள் என்னைச் சுட்டுத்தள்ளி விடுவார்களே. பாத்தியா. வரவன் போரவனை யெல்லாம் பாத்து நீ பல்லிளிக்கப்போய், என் தலையில் வந்து விடிகிறது. நான் அப்பவே சொன்னேன். இப்பொ உனக்குத் திருப்திதானே. என்னைச் சுட்டுத் தள்ளுவார்கள் என் காரியம் முடிஞ்சுது' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

டாஷா கண்ணீர் விட்டு அழுதாள.

'நான்தான் அந்தக் கடுதாசியைக் கொண்டு வந்து விட்டேனே. அதைக் கிழித்துப் போட்டாச்சே' என்று

போடாவி மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு கடு தாசியைச் சுக்கு சுக்காகக் கிழித்தெறிந்தான்.

திக்பிரமை தெளிந்து குருட்டிக்காவ், 'அதைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டாயே! இனிமேல் அதற்குப் பதில் கொண்டுபோக வேண்டாமா? என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்றான்.

'பதிலா? நான் திரும்பிப் போகும்பொழுது பதில் எதுவும் பார்த்துக் கொள்வேன்' என்றான் போடாவி மூஞ்சியைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு.

டாஷா அப்படியே அவன்மேல் விழுந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு முகமெல்லாம் முத்தமிட்டாள்.

'டாஷா, நன்றியைக்காட்டிக்கொள்ள, அது கொஞ்சம் அனாவசியந்தான்' என்றான் குருட்டிக்காவ். ஆவேசத்தில் உடம்பு நடுங்கியது. 'இருந்தாலும் போடாவி, நான் உனக்குக் கடமைப் பட்டவன் தான், இந்தமாதிரி அனியாயமாக அந்த அயோக்கியன் குற்றம் சாட்டுவான் என்று யார் நினைத்தார்கள்? அவனே, இங்கு வந்து விட்டானானல்?' என்றான் மீண்டும்.

'அப்படி வரமாட்டான். எனக்காகக் காத்திருப்பான். அங்கே ஓயாமல் சண்டை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது' என்றான் போடாவி.

அன்று சாயங்காலம், பாக்ஷாவின் சிப்பந்தி ஒருவன் வந்து, சாப்பிடக் குருட்டிக்காவை பாக்ஷா அழைத்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

'போச்சு, குடிகெட்டுதா, அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கும். கிழக்கு நாட்டார் பேமாளங்கள்தான் உனக்குத் தெரியுமே. முதலிலே ஒரு கோப்பை சாயா, அப்புறம் சித்திரவதைதான், பெற்ற தாய்க்கும் அடையாளம் தெரியாதபடி குதறித் தள்ளி விடுவார்கள். எனக்கோ பலமில்லை. அழுது விழுந்துகொண்டு தங்கத்தைக் கொட்டிக் கொடுத்து விடுவேன்' என்று கண்ணீர்விட்டான் குருட்டிக்காவ்.

'நம்ம கிட்டத் தங்கம் ஏது? அதெல்லாம் பொய்யில்லை?' என்றாள் டாஷா.

'பொய்யா இருக்கலாம், ஆனால் சித்திரவதையில்லை, உன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பேன், என்னைக்காட்டிக்கொடுத்துக் கொள்வேன், எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தவர்களையெல்லாம் காட்டிக் கொடுப்பேன். உனக்குச் சித்திரவதை என்றால் எப்படி இருக்குமென்று தெரியுமா?' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'சீ போ. அசட்டுத்தனமாய் உளராதே. என் கொண்டை ஊசி எங்கேயிருக்குன்னு தேடிப்பாரு. நானும் உன் கூட பாக்ஷாவிடம் வருகிறேன். ஒரு வேளை அவருக்கும் என்மேல் ஜோர் பிறந்திருக்கலாம்' என்றாள்.

ஸ்டெர்னர் துபாஷாக இருந்து பாக்ஷாவுக்கு தர்ஜமாச் செய்தான். டாஷா சிரித்தாள். பாக்ஷா அவளுடைய கைபார்க்க ஆரம்பித்தார். ஸ்டெர்னர் அவள் காதில் 'கீழக்கோடி' அசப்பியங்களில் அவள் காதுக்குள் தர்ஜமாச் செய்தான். பாக்ஷா அவளுடைய கையைத் தடவிக் கொண்டே அரபு காவியங்களை அலற ஆரம்பித்தார்.

அன்றிரவு, கம்பளியை இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு மூடிப்படுத்திருந்த குருட்டிக்காவ், அதை அப்புறம் தள்ளிப் போட்டுவிட்டு, தலையை நீட்டிக் கொண்டு அவளை வைய ஆரம்பித்தான். எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கி அளந்து பார்த்தாகி விட்டதாகவும், தான் எவ்விதத்திலும் பாக்ஷாவுக்குச் சமனிடை இல்லையென்றும், அவள் கழுத்தை அறுத்துப் போடுவது தான் நல்லதென்றும் தீர்மானித்துவிட்டதாக அறிவித்தான்.

'வாலைக்கீலே ஆட்டினால் கண்ணை நோண்டி எடுத்து விடுவேன்' என்று சொல்லி விட்டு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு தூங்கலானாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் சபித்தான். கண்ணீர் விட்டான். ஆர்யிஸ் குருட்டிக்காவ் பிரபஞ்சத்தை ஐந்து முறை வலம் வருமுன் போடாவியும், கையில் ஒரு கடுதாசியுடன் தலை வாசலில் வந்து ஆஜரானான்.

'அவன் இன்னொரு கடுதாசி எழுதியிருக்கிறான். அதையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்' என்று காலைத் தேய்த்தான் போடாவி.

குருட்டிக்காவ் அந்தக் கடுதாசியைப் படித்தான். அவனுடைய தலை சுழன்றது. போடாவி அடிசாய்ந்த மரம் போல் அவன் கண்களுக்கு ஆடினுன். அந்தக் கடுதாசியில் லொழ்கோமோயெவ், 'அங்கே இருக்கும் ரஷ்யக் கைதியும் சிப்பாயுமான குருட்டிக்காவ், ஒரு **போல்ஷிவிக்,** சதிகாரன், துருக்கியத் துருப்புகளிடை கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அதிருப்தியைப் பரப்பி வருகிறுன் என்பதற்கு அசைக்க முடியாத சாட்சியங்கள் இருக்கின்றன' என்று எழுதியிருந்தான்.

டாஷா அந்தக் கடுதாசியை எரித்துப் போட்டுவிட்டு, போடாவி காதில் ஏதோ ஓதினுள். குருட்டிக்காவ் ஏகமாக பீதியடித்துப் போய் நடமாட ஆரம்பித்தான். நாலு நாளைக்கு ஒரு தடவை முறை ஜுரம் மாதிரி தபால் பிசாசாகக் கடிதமும் கையுமாக ஆஜராக ஆரம்பித்தான்.

'அதைப் படிக்காதே. ஒன்றுமில்லை' என்று அதைப் பிடுங்கி டாஷா கிழித்து எறிந்து விடுவாள்.

அப்படிச் சொல்லியும் குருட்டிக்காவ், அவற்றில் சில கடுதாசிகளை வாசிக்காமல் விடவில்லை. குற்றச் சாட்டுகள் கடிதத்துக்குக் கடிதம் ஆரோகணக்கிரமத்தில், சதிகாரன், சூழ்ச்சிக்காரன், சர்வதேச விஷமி, ஒற்றன், அராஜகன், ராஜாங்க கலாட்டாக்களை கிளப்பி அதில் லாபம் தட்டி ஜீவிப்பவன் என்றெல்லாம் வளர்ந்து கொண்டு சென்றது. திடீரென்று, ஈசல் மறைவது மாதிரி பருவம் மடிவது போல போடாவி வருகையும் அஸ்தமித்தது. எதிர்பாராதபடி அது நின்று போயிற்று.

ஆட்டோ ஸ்டெர்னர் அவர்களை வந்து கண்டு போய்க்கொண்டிருந்தான். வந்து உட்கார்ந்தான். ஆனுல், அவன் போட்ட சண்டையும் வீரமும் மணிக்கணக்காகக் கொப்பும் இலையுமாகத் தழைத்துக் கொண்டிருக்கும். அவன் ஜெயித்த நாடுகள் கணக்கிலடங்காது. ஜெயங்கள் எண்ணிக்கையும் கணக்கிலடங்காது. ஆனுல் ஒரே பல்லவிதான். சண்டை—ரணகளம்—பிரேதக் காடு—ஜயப் பிரவேசம்—ஒயின்—பெண்கள்—இத்யாதி, இத்யாதி—கீரல் விழுந்த கிராமபோன் தட்டு மாதிரி. கதை கேட்டுக்

கொண்டே தூங்கிப் போவான் குருட்டிக்காவ். கண்ணை முழித்துப் பார்க்கும் போதும் ரணகளம்— பிரேதக் காடு — ஜயப்பிரவேசம்—ஒயின்—பெண்கள் விவகாரம். அதேமாதிரி வேறு ஒருபட்டணத்தைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருக்கும்—டாஷா சிரித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஒரு நாள் ஸ்டெர்னர் வீட்டுக்குள் வந்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு தயாராகும்படி டாஷாவிடம் சொன்னான். பாக்ஷா அங்கே யிருக்கும், சோல்ஜர்கள் அல்லாத சாதாரணக் கைதிகளை, ஜியார்ஜியாவுக்கு ஆர்மேனிய சிப்பாய்த் தளம் ஒன்றின் பந்தோபஸ்தில் அனுப்பிவிட உத்தரவு போட்டு விட்டாராம்.

'என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்? நான் மூட்டை கீட்டை கட்டவேண்டாமா?' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'நீ எங்கேயும் போகப் போவதில்லை. சாதாக் கைதிகளும் ஆர்மேனிய சிப்பாய்களும்தான் அனுப்பப் படுகிறார்கள். நீ ஆர்மேனியனுமல்ல. சாதாரணக் கைதியுமல்ல' என்றான் ஸ்டெர்னர்.

'இவன் என்னுடைய பெண்டாட்டியைத் தட்டிக்கொண்டு ஓடிவிடப் பார்க்கிறான். எனக்கு இந்தத் தந்திரம் எல்லாம் தெரியும், சரி, சரி நீ சிங்காரித்துக்கொண்டு தயாரா இரு. ஆனால் நீ எந்தப் பக்கம் போகப்போறே என்பது பின்னால் தெரியும். நானே நேரில் போய் இந்தப் பாக்ஷாவைப் பார்க்கிறேன்' என்று குருட்டிக்காவ் ஊளையிட்டான்.

உள்ளம் கொதிக்க, அவன் வெளியே ஓடினான். சதுக்கத்தின் மத்தியில், மடக்கு நாற்காலியில் பாக்ஷா உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எதிராக ரஷ்ய யுத்தக் கைதிகளின் தூதர்கள் நான்கு பேர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

'உங்களிடை ஆர்மினியர் யாரும் உண்டா?' என்றார் பாக்ஷா.

ஆமாம் இருக்கிறார்கள்' என்று அவர்கள் பதில் அளித்தார்கள்.

நீங்கள் ஜியார்ஜியாவுக்குப் போகிறதுதானே. அங்கே போனால் எல்லாரையும் அவரவர் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள்' என்றார் பாக்ஷா.

ஆர்மேனியர்கள் புருவத்தை நெறித்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றார்கள். ரஷ்ய சோல்ஜர் ஒருவன் வரிசையிலிருந்து முன்னுக்கு வந்து, தன் செம்பட்டைத் தாடியைச் சொரிந்துகொண்டு நின்றான்.

'மாட்சிமை தங்கிய எஜமானே, தோழர் பாக்ஷாவே, அவர்களை எங்களிடமிருந்து பிரித்துத் தனியாக அனுப்பினால், ஒன்றுமில்லாத விவகாரத்துக்கு எல்லாம் கழுத்து அறுப்புண்டு போகும் என்று அவர்கள் பயப் படுகிறார்கள் என அறிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்'.

ஸ்டெர்னர் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னான். பாக்ஷா வுக்குக் கோபம் ஆவேசமாகப் பொங்கியது. 'ஏன் அப்படி நீ நினைக்க வேண்டும் ?' என்று கேட்டார்.

'இதைப்பற்றி யோசிக்கவே வேண்டாம். இந்த விவ காரம் எங்கே பார்த்தாலும் நடக்கிறது. ஆனால் இந்த இடத்திலே ஆண்டவனுடைய உத்தரவு அப்படி. அவர் கள் போனால் அப்புறம் 'கீச்சுப்பீச்சு' தான்.'

'கீச்சுப் பீச்சு' என்றால்...என்றார் பாக்ஷா.

'குருவிகள் கீச்சுபீச்சு என்று கத்திக்கொண்டு பறந்துபோகிறமாதிரி ஜீவன் ஓடிவிடும் என்கிறான்' என ஸ்டெர்னர் ஆயஸம் பண்ணினான்.

இந்த உத்பிரேட்சை பாக்ஷா மனதைக் குளிரவைத்து விட்டது.

'அப்படியானால் சரி, நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகப் போக வேண்டியதுதான். ஆனால் நாளைக்கு அல்ல. யோசித்துச் சொல்லுகிறேன்' என்றார் பாக்ஷா.

மகிழ்ச்சியில் குதிபோட்டுக்கொண்டு குருட்டிக்காவ் வீடு திரும்பினான். பாக்ஷாவின் சிப்பந்தி டாஷாவுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். இருவரும் தர்பூஜ் பழம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

பாக்ஷா, சாயா சாப்பிட்டுப் போகும்படி குருட்டிக்கா வுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் அழைப்பு விட்டிருந்தார்.

தூங்கிக்கொண்டிருந்தவன், நடு ராத்திரியில் விழித்துக்கொண்டு, அவள் பக்கமாகத் திரும்பி, 'இந்த விவகாரத்தை முடிச்சுப்பிட்டுத்தான் தூங்க வேண்டும்' நீயோ எப்பப்பார்த்தாலும் நான் என்னுடைய பெண்டாட்டியைக் காப்பாத்திக்கொள்ளச் சண்டை போட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிருய். இன்னிக்கு அந்த மாதிரிச் சண்டை போட்டாச்சு. இன்னும் தொடை நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது' என்ருன்.

'என் கூட இருக்கும் போது உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடக் கூடாது. இன்னும் வேறே என்னவெல்லாம் செய்யப் போகிறதாக நீ நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய் என்று டாஷா பேச்சை இடைமறித்து வெகு கண்டிப்பாகக் கேட்டாள்.

'பாக்ஷாவைக் கத்தியால் குத்தஅப்பொ நான் நேரே ஓடினேன். கால் பூட்ஸடியிலே அதைச் சொருகித்தயாராக வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பாக்ஷா தன்னைத் தப்ப வைத்துக்கொண்டார். உத்தரவை ரத்து பண்ணி ஒருவரும் ஜியர்ஜியாவுக்குப் போகவேண்டியதில்லை என்ருர்' என்ருன் குருட்டிக்காவ்.

'அந்தக் கத்தியை எங்கே? எந்த ஜெனரலாவது பூட்சுக்குள்ளே கத்தியை வைத்துக்கொண்டு நடப்பாளு? நாளையிலிருந்து என்கூட நடக்கிறதென்ருல் நீ அந்தக் கத்தியை வைத்துக்கொண்டு வரக்கூடாது. இதுதாளு நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற பாதுகாப்பு? பாக்ஷாதான் என்கூடக் கொஞ்சநேரம் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டால் என்ன குடிமுழுகிப்போய்விட்டது? கை பார்க்கத் தானே செய்தார். ஏதேதோ கோடு செல்லுகிறதாக உளரிக்கொட்டிஞர். அவ்வளவுதானே' என்று இரைந்தாள் டாஷா.

'நல்ல கதையாகப் போச்சு. இப்பொ அப்படிச் சொல்லுகிறே. இத்தனை காலமான பிறகா இந்தமாதிரி, நல்ல தொல்லையடா. நானே யோக்கியமான பிரஜை, சாந்தமான மனுஷன். என்னைப் பிடித்து சோல்ஜராக்கி என்னிடம் உத்தரவு போட்டா. பிறகு என்னைச் சிப்பாய்த் தலைவனுக்கி உத்தரவு போடும்படி சொன்னு. அப்புறம்

புரட்சி வருகிறது. என்மேலே உத்தரவு போடுகிறது. அப்புறம் சோவியத் சர்க்கார். இப்போ நான் உத்தரவு போடுகிறேன். அப்புறம் துருக்கிக்காரர்கள் எனக்கு உத்தரவு போடுகிறார்கள். அப்புறம் பாஷாக்கள் கோடையிடிமாதிரி என் தலையில் உதிருகிறார்கள். அத்தெட் பாட்டி கதை கேட்டபோதுதான் அவர்கள் யார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொ என்னடான்னு வந்து மடக்கு நாற்காலியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு என் பெண்டாட்டிக்குக் கை பார்க்கிறான். உனக்கு அது சர்வ சாதாரணமாகப் படுகிறது. நாளைக்கு ஆப்பிரிக்காவிலே இருந்து ஒரு மந்தை குரங்குகள் வரும். அதுகளையும் பார்த்துப் பல்லை யிளிக்கப் போறியாக்கும்' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'போதும் போதும் வாயை மூடிக்கோ. பார்த்தவாள் எல்லார் கண்களுக்கும் கவர்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்பதில் நீ பெருமை கொள்ள வேண்டாமோ? மலைக்காட்டுப் போடாவி கண்களுக்குக்கூட என் அழகு புரிகிறதே' என்றாள் டாஷா.

'என்ன?' என்று போர்வையை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் துள்ளி உட்கார்ந்தான் குருட்டிக்காவ். 'காட்டு மிராண்டி போடாவி என்று அவன் பெயரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறாயே, அர்த்தம் என்ன?'

'நேற்றுச் சாயங்காலம் வந்து என்னை மலையூருக்குத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விடுவது என்று நிச்சயம் பண்ணியிருந்தான் போடாவி' என்றாள் டாஷா.

'டாஷா என்ன பேச்சுப் பேசறே' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'என்ன சொல்லுகிறேனா? அட முட்டாள் அண்ட்ரீஸ். இது புரியலியா. நல்ல தெளிவான ரஷ்ய பாஷையில்தானே சொல்லுகிறேன். பெண்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்? நிஜத்தை எப்பப் பார்த்தாலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் காமிராவா, அல்லது வாட்டசாட்டமா சட்டை போட்ட புருஷனா?'

'ரொம்பசரி,' என்று சொல்லிக்கொண்டு பூட்ஸுக்குள் கைகளை விட்டுத் துழாவ ஆரம்பித்தான் குருட்டிக்காவ்.

என்ன ரொம்பச்சரி? என்பேரில் உனக்கு விசேஷ பாத்யதை என்ன இருக்கிறது? நீதான் இன்னும் என்னைக் கலியாணம்செய்துகொண்டு புருஷன் ஆகவில்லையே. இது எனக்கும் தெரியும் உனக்கும் தெரியும்.

'என்ன, என்ன சொல்லிக் கொட்டுகிறாய் என்று நினைத்துப் பார்த்து பேசுகிறாயா?' என்று பளிச்சென்று அவள் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு கேட்டான் குருட்டுக்காவ்.

'வாயைப் பிளந்துகொண் டிருக்காதே. எனக்கு இஷ்டமான பேரைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொள்ள இப்போ எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். பொடாவி அப்புறம் பாஷா. இன்னும் வேறெ எத்தனையோ பேரும் உண்டு.'

குருட்டிக்காவ் போர்வையை இழுத்து மூடிப் படுத்துக்கொண்டு அவள் வார்த்தைகளை செவி யேற்க மறுத்துவிட்டான். இந்த நாசமாய்போன வக்கில் யாக்கூ யாங்க் குமாஸ்தாவான இவன், அடிமாண்டு போகாமல் ஆற்றாமையைச் சொல்லி ஆறுதல் அடைய ஒரே ஒருவன்தான் இருந்தான். அவன் ஐரோப்பியன், ஜெர்மன். இந்த மிலேச்சர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளிக்கும் ஒரு ஐரோப்பிய ஜீவனுடைய சங்கடங்களை அவனே உணர முடியும். போர்வைக்குள் கிடந்து குமைந்தும் குருட்டிக்காவ் அவனை எப்படியும்போய் பார்த்தே தீருவது என்று நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டான்.

விடியற்காலை எழுந்ததும் முதல் வேலையாக ஆட்டோஸ்டெர்னரைப் போய்ப் பார்த்தான். அந்த ஜெர்மனியன் தன் அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கிராமபோன் ஒன்றில் நாட்டிய மெட்டு சுழன்று கொண்டிருந்தது.

'உன்னைத்தான் பார்க்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ரொம்பப் பிரிய சமாச்சாரம் வைத்திருக்கிறேன் கேள். இந்த ஊரிலே பொடாவி என்ற ஒரு நாட்டுப் புறத்தான் அலைந்து கொண்டிருந்தானே தெரியுமா?

'உம்...உம்...'என்று இழுத்தான் குருட்டிக்காவ். நல்ல கிராமபோனுக வைத்திருக்கிருயே' பேச்சைத் திருப்ப பார்த்தான்.

'ரொம்பப் பெரிய சமாச்சாரம். இந்தப் போடாவி என்கிறவன் நமக்குத் தபால் கொண்டு வருகிறவன். அவன் இங்கு ஒரு கடுதாசி கொண்டுவந்ததில்லே. ஆனுல் அவன் கொண்டுவந்து சிலவற்றை...'என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்டௌர்னர் அவன் கண்ணுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

'சில சமயத்தில் கணக்குகளே...'என்று விழுங்கி விழுங்கிப் பேசினுன் குருட்டிக்காவ்.

'என்ன சொன்ஞய் ?'

'சிலசமயங்களில் கணக்குகள் வரவு செலவு தீர்த்துக் கட்ட முடியாமலிருக்கும்' என்ற வரண்ட வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

'என்ன கணக்குகள் ?' ஸ்டௌர்னர் ஆச்சரியமுற்ருன். அவன் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும் ஏஜண்டல்ல, வெறும் தபால் சுமக்கும் நாட்டுப் புறத்தான். இதைக் கேளு, 'அவன் அவைகளே என்ன செய்தான் என்பது தெரியவில்லே. ஆனுல் அதில் சிலவற்றில்...'

'ஆமாம் அதில் சிலவற்றில் பணம் இருந்தது...' என்று பீதி பிடித்த குருட்டிக்காவ் சொல்லி முடித்தான்.

'நீ பெட்டியடி குமாஸ்தாதான் போ. அதிலே பணம் இல்லே. அதைவிட முக்கியமான விஷயங்கள், இரகசிய அறிக்கைகள் இருந்தன.'

'அப்புறம் என்ன ஆச்சு ?' என்ருன் குருட்டிக்காவ் வெளிறிப்போய்.

'அவனேக் கைது செய்யும்படி உத்தரவிட்டோம்' என்ருன் ஸ்டௌர்னர்.

குருட்டிக்காவ் தலே சுழன்றது. கத்தும் கிராமபோன் குழலுக்குள் பார்வையைச் செலுத்திஞன்.

'ஆனுல் அவன் மேலதிகாரி லொழ்கோமோயெவைக் கொன்று போட்டுவிட்டு மலேக்கு ஓடி விட்டான். இது பெரிய சமாச்சாரமல்ல.'

'கொன்று விட்டானு ?' என்று மெல்ல எதிரொலித்தான் குருட்டிக்காவ். வார்த்தைகள் அவன் மனத்தில் பதியவில்லை. முகத்தில் வியர்வை ஆருகப் பிரவாகமெடுத்தது.

'ஆமாம். அவனைக் கத்தியால் குத்திவிட்டு ஜன்னல் வழியாகக் குதித்து ஓடி விட்டான். ஆட்டை வெட்டிச் சாய்க்கிற மாதிரி கொன்று கிடத்தி விட்டான். உனக்கு உடம்புக்கென்ன ? என்னமோ ஒரு மாதிரியாக இருக்கிருயே, ஒரு நிமிஷம் கொஞ்சம் பொறு. மது கொண்டுவரச் சொல்லுகிறேன். இதில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மேலதிகாரிகள். நீ ஏன் இப்படிச் சங்கடப்பட வேண்டும் ? நீ என்ன துருக்கியனு, உனக்கு என்ன ஒரு பெண்டாட்டி தானே உண்டு' என்று சொல்லிக்கொண்டு வாய் விட்டுக் கல கலவென்று சிரித்தான் ஸ்டெர்னர்.

'நீ பொதிந்து பொதிந்து என்னமோ சொல்லுகிருயே? அதன் அர்த்தம் என்ன?' என்ருன் குருட்டிக்காவ்.

'அர்த்தம் ஒன்றுமில்லை' என வெடுக்கென பதில் அளித்தான் ஸ்டெர்னர்.

'உனக்கும் எனக்கும் கொஞ்சம் ஒயின் ஊற்றிக் கொண்டு வருகிறேன். சாப்பிடுவோம்'

குருட்டிக்காவ் ஒரு கிளாஸ் ஒயினையும் ஒரே மடக்காகக் குடித்து விட்டான்.

'என்ன யாரையும் நினைத்துப் பார்க்கிறதில்லையா. இந்த உலகத்து அழகிகளை நினைத்துக்கொண்டு அருந்துகிறேன்' என ஸ்டெர்னர் கிளாஸை உயர்த்திஞன்.

'எனக்குச்சொந்தம் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய ஒருவாழ்வை நினைத்துஅருந்துகிறேன். அதாவது என்னை யாரும் தொந்திரவு படுத்தாத ஒரு வாழ்வுக்கு' என்ருன் குருட்டிக்காவ்.

இந்த நினைவுக்கு 'மரியாதை' செலுத்த ஒருகிளாஸில் இன்னும் கொஞ்சம் ஒயின் அவனுக்கு ஊற்றிக் கொடுத்தான்.

பிறகு இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொடுத்துத் தானும் ஊற்றிக்கொண்டான்.

'உன் கலியாண தினத்தின் ஞாபகத்திற்குக் கொஞ்சம் அருந்துவோம்' என்று கண்ணைச் சுடக்கடித்தான் ஸ்டெர்னர்.

'நீ சொல்வதன் அர்த்தம் புரியவில்லையே?' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'உன் ஆயுசிலேயே மிகவும் சந்தோஷகரமான நாளுக்கு என்று சொல்லுகிறேன். உன் பெண்டாட்டி பேரில் எனக்கு ரொம்பப் பிரியம்' என்றான் ஸ்டெர்னர்.

'என்ன சொல்லுகிறாய்? நல்லா காதில் விழவில்லையே, என்ன சொன்னாய்?' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'கல்மிஷமில்லாத நினைப்பு அப்பா, அது ஜெர்மனியர் சம்பிரதாயம் அவ்வளவுதான். உங்கலியாண நாளை நினைத்து அருந்துவோம். அது எந்தத் தேதி?' என்றான் ஸ்டெர்னர்.

ஸ்டெர்னர் மேஜை மேல் சாய்ந்து அவனைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் கொஞ்சம் கருத்தது. குருட்டிக்காவ் மீது பக்கென்று வியர்வை அரும்பி அவனைக் குளிப்பாட்டியது. கலியாண தேதியை அந்த ஜெர்மனியனுக்குச் சொல்வதென்றால் சாத்தியமில்லை. ஏனென்றால், தன் சம்பந்தப்படி சட்ட பூர்வமானதாக்கிக் கொள்ள அவன் பதிவு செய்து கொள்ள வில்லை; அவன் அதற்காக எந்த ஆபீஸுக்கும் செல்லவில்லை. டாஷா, அவன் கூட யாத்திரை வருகிறதென்றால் நல்ல யோசனைதான் என்றான். சம்மதித்துக்கூட வந்தாள். அவ்வளவுதான். இருண்ட குழியடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டவன்போல விழித்தான் குருட்டிக்காவ்.

'ஏன் தயங்குகிறாய்? ஒருவேளை போடாவி மாதிரி நீயும் எங்களை ஏமாற்றி வருகிறாயா? டாஷா உன் மனைவியே அல்லவா?' என்று கேட்டு விட்டுக் கைகளைத் தட்டினான் ஸ்டெர்னர்.

உள்ளே ஒரு வேலைக்காரன் வந்தான். ஸ்டெர்னர் அவன் காதில் இரகசியமாக ஏதோ உத்தரவு போட்டான். வந்த துருக்கியன் அந்தரப் பிறவிபோல அனாயாசமாக மறைந்தான்.

நீ என்னமோ எதிலாவது என்னைச் சிக்க வைத்து விடலாமென்று யோசிக்கிருப்போல இருக்கே. அது நல்லா இருக்கா, கௌரவமான ஒரு மனிதன் செய்கிற வேலையா' என்ருன் குருட்டிக்காவ். குடியே முழுகிப் போச்சு என்ற நினைப்புத் தவிர அவன் மனத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை.

'நானு. எனக்கு கௌரவம்தான் பெரிது. சரி நாம்...'

'செப்டம்பர் ஒன்பதாம் தேதி' என்று குருட்டிக்காவ் ஒரு தேதியைச் சொன்னுன். டாஷா அவனுடன் ஓடி வந்து விட்ட தேதி அது.

'செப்டம்பர் ஒன்பதாம் தேதிக்கு' என்று நினைவு தேங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னுன் ஸ்டெர்னர்.

குருட்டிக்காவுக்குத் திடீரென்று மனப்பாரம் இறங்கியதுபோல இருந்தது. 'டாஷா நல்ல அழகி என்பதை நீயும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அவளுக்குக் காலும் கையும் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது தெரியுமா?' என்ருன் குருட்டிக்காவ்.

'எனக்குத் தெரியும்' என்ருன் ஸ்டெர்னர் அமைதியாக.

'உனக்கு எப்படித் தெரியும்?' என்று கேட்டான் குருட்டிக்காவ் மூன்ருவது கிளாஸிலேயே அவன் மூளை சுழன்று விட்டது.

'புதுசாக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டவாள் எல்லாரும் அப்படித்தான்பேத்துவார்கள், அதைப்பற்றி நாம் இப்போ சர்ச்சை பண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம். நீ பூர்ஷ்வா மாதிரி பேசுகிருய். அவ்வளவுதான். அதற்கென்ன, அவளுக்கென்ன இப்போது?'

'அவள் இப்பொழுது ரொம்பப்பெரிய ஆபத்திலே சிக்கி இருக்கிருள்' என்று உளறிக் கொட்டினுன் குருட்டிக்காவ்.

'ஆபத்தா? என்ன ஆபத்து? கூறை இடிந்து விழுந்து விடும் என்று பயப்படுகிருயா அல்லது கொலைகாரர்கள் உன்னை இரகசியமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிருர்களா?'

இரண்டும் இல்லை. நீ ஒரு ஐரோப்பியன், நான் சொன்னால் 'புரிந்து கொள்ளுவாய். இங்கே இருக்கும் ஆண்பிள்ளைப் பசங்கள் எல்லாம் அவளைத் தொடர்ந்து திரிகிறார்கள்' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'ஆஹா. அப்படியா? பாக்ஷாதான் வயிற்றுக்கடுப் பால் கழிந்து கொண்டிருக்கிறாரே. இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்கு அவரைப்பற்றித் தொந்திரவில்லை. தவிர வும், உன்னுடைய ஆயுதங்களை உன்னிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று உத்தரவு வேறு போட்டு விட்டார்.'

'அந்த ஆயுதங்களை வேண்டுமானால் அவரே வைத் துக்கொள்ளட்டுமே' என்றான் குருட்டிக்காவ். பாக்ஷா வுக்கு வியாதி என்று கேட்டதும் அவன் மனத்துக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. திடீரென்று எப்படி வியாதி வந்து விட்டது? அவர் தான் புஸ்தகம்மாதிரி கைரேகை களைப் படித்து விடுவாரே. தன் கையை ஏன் அவர் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாது?'

இந்தச் சமயத்தில் ஸ்டெர்னருடைய வேலைக்காரன் வந்து அவனுடைய காதுக்குள் ஏதோ ஓதினான். ஜெர் மனியன் மறுபடியும் கிளாஸ்களை நிரைத்துவிட்டு அதிச யமான குரலில், 'இப்பொ உம்ம மனைவியை நினைத்து அருந்துவோம்' என்றான்.

'சரி, இவனும் அவள் மேல் கண் வைத்து விட்டான்' என்று உள்ளுக்குள் நடுங்க ஆரம்பித்தான் குருட்டிக் காவ். 'இந்தப் பயல் தான் அவள் வலையில் தலைகுப்புற விழுந்து சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறான். என் கதி அதோ கதி தான்.'

கிளாஸை ஏந்தியகை நடுங்கியது.

டாஷா வாசல் சன்னலில் நின்று கொண்டு பாடிக் கொண்டிருந்தாள், 'உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்து விடுவார்கள், அப்புறம் நீ யாரோ நான் யாரோ?' என்பது அந்தப் பாட்டின் அர்த்தம்.

'அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் பாடுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள். தள்ளாடிக் கொண்டே வந்து கீழே விரித் திருந்த ஜமுக்காளத்தின் பேரில் உட்கார்ந்து கொண்டான் குருட்டிக்காவ். அமிதமான போதையால் முகம் நீலம்

பாலித்திருந்தது. அவனிடம் சென்றான். முதுகில் இரண்டறை கொடுத்தான்.

'ஏன் இப்படிக் குடித்துவிட்டு வந்தாய்? நம்ம கலியாணத் தேதி என்ன வென்று ஸ்டொர்னர் ஏன் ஒரு துருக்கிப் பயலை ஏவிக் கேட்டு விட்டான்? இஷ்டமிருந்தால் சொல்லு!' என்றாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் மூஞ்சி நீலத்திலிருந்து பீதி பிடிக்கும் பச்சை பூத்தது.

'ஸ்டொர்னர் சொல்லி விட்டானா? சரிதான்...நம்ம கதி அதோ கதி தான்.'

'எப்பப் பார்த்தாலும் அதோகதியாகப் போனதாக ஊளையிடத்தான் உனக்குத் தெரியும். நீ இப்படிப் பேசும் போதெல்லாம் எனக்குத் தும்மணும்போல வருது' என்றாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் பரிதாபகரமாகக் கைவிரித்தான்.

'கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ. எத்தனையோ வருஷத்துக்கு முந்தி கணக்குத்தான் என்னைக் கொல்லும் என்று சொன்னார்கள். அப்பொ நான் பாங்கியிலே வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்போது, தப்பாப்பதிந்து வேலைக்குக் கத்தி வைத்துக்கொள்ளுவேன் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இப்பொத்தான் எனக்குப் புரிஞ்சுது. ஒரே ஒரு எண் ஒரு சின்ன எண் நிலைமையை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. இப்பத்தான் நானும் கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். நம்ம கலியாணத்தேதி என்ன? கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அப்புறம் நிம்மதியாக இருந்து தொலைக்கிறேன்' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'செப்டம்பர் ஒன்பதாம் தேதி என்று நான் அவனிடம் சொல்லி வைத்தேன்' என்றாள் டாஷா.

'என்ன' என்று ஆச்சரியத்தால் கத்திக்கொண்டு, காலும் கையும் கொப்பும் கிளையுமாக உயர நிறக ஜமுக்காளத்தில் உதறியடித்துக் கொண்டு சரிந்தான்.

'என்ன ? இந்தக் காலத்திலேயும் அதிசயங்கள் நடக்குதா' என்றான் மீண்டும்.

'என்ன உளறிக்கொட்டுகிறாய். புத்தியாய்ப் பேசு,

செத்த தவக்களை மாதிரி காலையும் கையையும் விரித்துக் கொண்டு கிடக்காதே' என்று கூறினாள் டாஷா.

'டாஷா. தீரச் செயல்கள் வீரச் செயல்கள் செய்ய வேண்டும் என்று அவைகளைத் தேடிக்கொண்டு அலைப வனல்ல நான். எனக்கு அதிலே கொஞ்சங்கூடப் பிரிய மில்லை. ஆனால் என்ன நடந்திருக்கிறது தெரியுமா—நானோ சாதாரண பிரஜை. ஆயிரத்தில் ஒன்று. நானோ வாதம் பண்ணுகிறதில்லை. சர்ச்சை பண்ணுகிறதில்லை. எல்லாம் அந்தக் காலத்திலே நடந்த மாதிரி நடக்கட்டும் என்று சொல்லுகிறதில்லை. ஆனுக்க எல்லாம் நல்லா நடக்கட்டும் என்றுதான் சொல்லுவேன். டாஷா, உனக்கு ஞாபக மிருக்கா, அப்போ ஒரு சண்டையிலே, யாரோ ஒருத்தன் கொய்த தலை ஒன்றை என் காலடியில் கொண்டுவந்து போட்டானே அதை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்வது? அதை உச்சி மயிரைப் பிடித்துத் தூக்கி வேலி ஓரத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தேன். யாருக்கு ஆசை யோ அவர்கள் அதை எடுத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் இப்போ. இப்போ என்ன செய்யறதென்றே புரியல்லே' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

'சரிதான் உனக்கு இது தெரியாதா? உன் பெண் டாட்டியை உன்னிடமிருந்து தட்டிக்கொண்டு ஓட, அவ ளைக் கெடுத்து விட, குடித்துக் குடித்து சீஎன்று போகும் படி அவளைச் சாயர்க் குடிக்க வைக்கிறார்கள். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை என்று நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்'

'எனக்குக் களேபரம் எதுவுமில்லாமல் சாகத் தெரி யும. வேறு என்ன எனக்குத் தெரியும்?'' என்றான் குருட் டிக்காவ்.

'மறுபடியும் பழைய கதையை ஆரமபித்து விட்டா யே. என்னைக்காப்பாற்று என்று நான் ஒரு ஆண்பிள்ளை யிடம் கேட்டால், எனக்குச்சாகத்தான் தெரியும் என்று சொல்லுகிறவனிடம் என்னத்தைச் சொல்கிறது? அப்படி யானால் செத்துத் தொலை. எக்கேடும் கெட்டு நாசமாய்ப் போ. இத்தனை பலம் கொண்ட உனக்கு ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றத் தெம்பில்லையா?' என்று சொல்லிவிட்டு வீட் டை விட்டு வெளியே ஓடிப்போனாள்.

அவன் ஜமுக்காளத்தில் 'செத்த தவளை' மாதிரி கிடந்தான். தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு யோசனை செய்தான். பகல் கழிந்தது. நன்ருக இருட்டின பிற்பாடு முற்றத்தில் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. எழுந்து ஜன்னலண்டை போஞன். முற்றத்தில் அவனுடைய மனைவியும் ஸ்டெர்னரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். வெளி வாசலில் குதிரைத் தலைகள் தெரிந்தன.

'அவர்கள் ஓடிப்போகிருர்களாக்கும், சரிதான் ஓடிப் போகட்டுமே. வேறு எதையாவது யோசிப்போம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இறங்கி முற்றத்திற்கு வந்தான்.

ஸ்டெர்னர் உதட்டில் விரல் வைத்து மௌனமாக இருக்கும்படி சமிக்ஞை செய்தான்.

'சரி, நீ நினைத்ததை முடித்தாயா?' என்று சொல்லிக் கொண்டு டாஷா கைகளை முத்த மிட்டாள். அவன் அவளைப் பலமாக இழுத்துத் தழுவ பற்கள் இடிபட்டன.

ஸ்டெர்னர். ஒரு குதிரையை குருட்டிக்காவ் முன்னுல் கொண்டு நிறுத்தி, 'உங்கள் ரெண்டு பேரையும் நகரத்துக்கு வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டு விடு வார்கள்' என்ருன்.

டாஷாவும் குருட்டிக்காவும் மௌனமாகக் குதிரை மேல்ஏறிக்கொண்டார்கள். ஸ்டெர்னருடையவேலைக்காரன் குதிரையின் லகானைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்ருன். ஜனநடமாட்டமில்லாத சந்து பொந்துகள் வழியாக அவர்கள் நகரத்தை விட்டு வெளியேறிஞர்கள். ஊருக்கு வெளியே வந்து சேர்ந்ததும் இரண்டு குதிரைகளையும் ஒன்றுக்குப் பக்கத்தில் ஒன்ருக ஒரு வரிசையில் நிறுத்தி விட்டு மறைந்தான்.

'இதற்கு என்ன அர்த்தம்?' என்ருன் குருட்டிக்காவ். குதிரை மேல் சற்று நகர்ந்து உட்காரவும் பயப்பட்டான் அவன். அங்கு படி காலிலிருந்து நழுவியது. கட்டை விரல் இருஸில் நுழைந்து துழாவி வெகு சிரமப்பட்டான் குருட்டிக்காவ்.

'அர்த்தமா? அட முட்டாளே, உபயோகமில்லாத கந்தல் கழுக்காணி மூட்டை, அட வடிகட்டின அசடே, கட்டித்தங்கமே, அதோ தெரியுது பார் வெளிச்சம். அங்

தக் கிராமத்துக்கு நாம் விடியாதுக்கு முன்னாலே போய்ச் சேரணும்...புரிஞ்சுதா? குதிரையை ஜாக்கிறதையாக நடத்திக் கொண்டு போ.'

'சரி' என்றான். குதிரைகள் நடந்தன.

வீட்டுக்குள் அந்தத் தொலைக்கண்ணாடிகளை வைத்து விட்டு வந்து விட்டோமென்று திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நினைக்க நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது. இந்த உணர்ச்சி படிப்படியாக வளர ஆரம்பித்தது. சுமார் ஒரு மணி தேசாலத்திற்கு அப்புறம் அவனையே ஆட்படுத்தியது. குதிரைகள் நாலு பாறைச் சந்தியை எட்டின.

'இப்பொழுது பேசுவதற்கு எனக்கு அவகாசம் உண்டு...' என்று ஆவேசம் கொண்டவனைப் போல் ஆரம்பித்தான்...குருட்டிக்காவ், நான் ஒன்று சொல்லித்தான் தீரவேண்டும். நான் ஒரு பெண்ணுக்காகச் சண்டை போட்டுப் பார்த்தேன். அது ஒண்ணுமில்லாமல் போச்சு. ஒருத்தனுக்கு விஷம் கொடுக்கணும்னு ப்ளான் போட்டேன், அவன் காலை ஒடித்துக் கொண்டான். இன்னொரு போட்டிக்காரனைக் கண்டு மிரண்டேன், அந்த அப்பாவிப் பயலைக் கொன்று போட்டார்கள். நாலாவது நபரைக் கத்தியால் குத்த நினைத்தேன். அவனுக்கு வயிற்றுக் கடுப்புக் கண்டது. ஐந்தாவது நபரை நம்பவே இல்லை. அவன் பூரண யோக்யனாக இருந்தான். ஈ, கொசு ஆடாத இந்தக் கிராமத்திலே ஆறுவது ஏழாவது எட்டாவது நபர்களை சந்திக்கத்தான் போகிறேன். என்ன நேருமோ எனக்கே தெரியவில்லை. இனிமேற்கொண்டும் இப்படிச் சுமந்து கொண்டு போக எனக்குப் பலம் இல்லை. நான் கதாநாயகனாகப் பிறக்கவில்லை. என் குடும்பத்திலேயே பரம்பரையாகக் காச நோய் உண்டு. இனிமேல் என்னால் தாங்க முடியாது என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டான்.

கண்ணீர் குதிரையின் கழுத்தில் உதிர்ந்தது. திடீரென்று ஒற்றைக்கொரு துளியாக மழை பெய்வதைக் கண்டு ஆச்சரியத்தால் தலையைநிமிர்த்தியது. பிறகுஅந்த ஸ்திரி தன் குதிரையைப் பக்கத்தில் கொண்டு நெருங்க அது அவன் காலில் இடிபட்டது. டாஷா கைகளை நீட்டி, அவனுடைய குதிரையின் லகானைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

விசேட உரை

சாம்பல் பூத்த ஆட்டு மந்தை **டிப்லிஸ்** என்ற இடத்தில் உள்ள **ஷோட்டா ரஸ்டா வேலி** குடியேற்றத்தின் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தன. மந்தையின் இடுக்கில் கிடாக்களின் தாடி தரையைப் பெருக்கியது. துணிச்சலான குட்டி டிராம் லயன்கிட்ட நெருங்கிவிட்டால், செம்பட்டை படிந்த மந்தைக் காவல் நாய்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் குரைத்து அவற்றை வழிக்குக் கொண்டுவந்தன.

தாங்க முடியாத புழுதிப் பொம்மலில் தும்மிக்கொண்டு குருட்டிக்காவிடம் இது என்ன என்று கேட்டேன்.

'இந்த மந்தைகள் மேய்ச்சலுக்காக ஆட்டிடையர்களுடன் இடத்துக்கிடம் போகும் என்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. இப்பொழுது பட்டணத்துக்குள் வந்துவிட்டன. வெகு சீக்கிரமாகப் பட்டணத்தைக் கடந்து ஆகவேண்டும். அதற்காகத்தான் பட்டணத்துக்கு உள்ளே குறுக்காக விழுந்து ஓடுகின்றன.'

நாடகக் கொட்டகையைத் தாண்டிக்கொண்டு கடைசி ஆடு போகும்போது பொழுது சாய்ந்து இருட்டிவிட்டது.

'நேரமாகிவிட்டது. சாயங்காலம் பார்க்கவேண்டிய கடமைகளைக் கவனிக்கப் பாங்கிக்குப் போகவேண்டும். நான் உழைத்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சீட்டுக் கொடுத்துவிடுவார்கள்...' என்றான் குருட்டிக்காவ்.

சிறிது தொலைவிலே, ஒரு சின்ன வேலிக்கு மறுபுறத்தில், ஆபீஸ் 'அமர்த்தலுடன்' ஒரு சர்ச் நின்றது. பைஜாந்திய மணியடி சாஸ்திரத்தைக் காப்பி அடித்த தினுசில் கட்டப்பட்ட புராதனக் கட்டுக்கோப்பு. கருங்கல் அடுக்கு வரிசைகள் மங்கலாகப் பளபளக்கும் கலசங்களாகப் பூத்தன. கட்டடத்தின் மேல் சன்னலில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. நிர்க்கதியானதுபோல மௌனமேறிய கருங்கல் முன் மண்டபத்தின் வழியாக உள்ளே சென்றோம். எந்தவிதமான சமய சம்பிரதாயத்திற்கும் அந்தஸ்துடன் கூடிய கிறீச்சலுடன் செப்புத் தகடு பதித்த, செதுக்குளிச் சிற்பம் மலிந்த கதவு உட்புறம் நோக்கித் திறக்க, நாங்க

ளும் உள்ளே நுழைந்தோம். அவசர அவசரமாக வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொள்ள எனக்கு முடியவில்லை.

வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் சர்ச்சின் மத்தியில், சாப்பாட்டுக் கடை மாதிரி மேஜைகள் வரிசையாகப் போடப் பட்டிருந்தன. வாலிப கம்யூனிஸ்டுகள், மேஜையருகில் கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்து சதுரங்கம் முதலிய விளையாட்டுகள் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அகண்டாகாரமான வயல்வெளியின் நிசப்தம் அங்கு குடியேறியிருந்தது.

சுவரில் அகழ்ந்திருந்த மாடங்கள் இரண்டில் **ஸாக்ரட்டீஸ்** சிலையும் **கோகால்** சிலையும் எனக்கு அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. சர்ச் விதானத்தில் பொருளாதார சூத்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சுவர்களில் புகைப் படங்களும் விளம்பரங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. மையக் கலசத்தின் குடைவுக்குள் நீளமான தாடியுடைய ஒரு கிழவன் படம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய தாடிச் சிக்கலில் இரண்டு புறுக்கள் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தன. அவன் அந்தக்காலத்தில் கடவுளாக இருந்தான்.

'சாம்பிராணி வாசனையிலே சதுரங்கம் விளையாட நான் அடிக்கடி வருவது வழக்கம். பொதுவாகப் பார்க்கப் போனால், என் வாழ்வு அப்படிக்கு ஒன்றும் மோசமில்லை. சுமாராக சுகமாகத்தான் இருக்கிறது. சமயம் கிடைத்த போது நீயும் இங்கே வா என்று சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன். இங்கே நல்ல ஆட்டக்காரர் பலர் உண்டு. கலசத்தில் தொங்குகிற கிழவனைத்தான் கூப்பிட்டுக் கொள்ள அவர்களுக்கு முடியவில்லை. அவன் அவர்களுக்கு எட்டாத் தொலைவில் இருக்கிறான்' என்று குருட்டிக்காவ் பிரமாத ரகசியம் எதையோ ஓதுவதுபோலக் காதுக்குள் வந்து குசுகுசுவென்றான்.

'ஏன் இப்படிக் குசுகுசு என்கிறாய்?' என்று நான் குரல் கொடுத்தேன்.

'ஏன் இப்படிக் குசுகுசு என்கிறாய்?' எனக் கலசத்திலிருந்து கிழவன் கத்தினான்.

'ஏன் குசுகுசு என்கிறாய்?' என்று **ஸாக்ரட்டீஸும், கோகாலும்** போட்டி போட்டுக்கொண்டு தத்தம் மாடங்களிலிருந்து கத்தினார்கள்.

'நல்ல அபூர்வமான வேலைப்பாடு!' சப்தத்தை அபூர்வ கோணங்களிலிருந்து திருப்பிவிட கணக்குப் போட்டுக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்றேன்.

'இந்தச் சர்ச்சில் இருந்த சப்தத்தை இப்படித் தெறிக்கவிடாமல் அமுக்கிவந்த சிலைகளும் விரிப்பும் அகற்றப்பட்டபோது எதிரொலியைக் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியல்லே' என்று சொல்லிக்கொண்டு குருட்டிக்காவ் என்னைப் பலி பீடத்தினருகில் அழைத்துச் சென்றான். இந்த இடத்தில் நாடகம் போடமுடியாது. ஆனால் மௌன பிலிம் காட்சி நடத்த சௌகரியமாக இருக்கும்' என்றான்

பலி மேடையில் மூன்று மேஜைகள் போடப்பட்டிருந்தன. மூன்றின் பேரிலும் விலாசமிட்டிருந்தது. காம்ரேட் **யாஸ்ட்ரெப்** மேஜை, காம்ரேட் **பிரான் டாஷ்விலி** மேஜை, காம்ரேட் **கிராண்ட்ஸ்** மேஜை. அவைகளை எல்லாம் பார்த்து விட்டு வெளியேறி நடந்தோம். மாலையிருட்டு. மயங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. பூக்கடை ஒன்றில் வெள்ளை மஸ்லின் உடுத்திய ஒருத்தி எங்களுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

'என் மனைவி, காம்ரேட் டாஷா' என்று குருட்டிக்காவ் அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.

'உம்முடைய மனைவி கலகலப்பாக உழைப்பவள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றேன்.

'கலகலப்பு இருக்கலாம். உழைப்பைப்பற்றி அவ்வளவாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஒரு தடவை ஒருவன் ஏறியிருந்த குதிரையின் லகானைப் பிடித்து அதை வேறு திசையில் திருப்பினதென்னவோ உண்மை' என்றாள்.

'லகான் இல்லை. சேணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு' என்று திருத்தினான் குருட்டிக்காவ்.

'கடிவாளமோ' என்றேன் நான்.

'அது என்னமோ எனக்குப் பெயர் எல்லாம் தெரியாது. தொழிலாளர் தேகப்பயிற்சிக் கூடத்திற்குப் போகிறேன். உங்களுக்கு வேறு ஒரு வேலையும் இல்லை என்றால் என்னை அங்கே அழைத்துச் செல்லலாம்' என்றாள்.

—]★[—

காதல் உள்ளம்

*

காதல் காதல் என்று உலக முழுதும், எல்லா மொழியிலும், எல்லாக் கவிஞர்களும் பறைசாற்றி வருகிறார்கள்.

அது என்ன? அது எப்படி இருக்கும்? அது என் ஆளுக்கு ஆள் மாறுபடுகிறது.

இத்தகைய கருத்துக்களும், உலகின் மனிதப் பண்புக்கு அவசியமான மற்றச் சூழ்நிலை, வசதி இவற்றையும் இந்நாவலில் காணலாம்.

மிகுந்த விறுவிறுப்பும், கதைச் சுழற்சியும் பொருந்திய இதுபோன்ற நாவலை நீங்கள் இதற்குமுன் படித்திருக்க முடியாது.

ஆசிரியர்: **ஜே. எஸ். ரவீந்திரா**

விலை ரூ. 3—0—0

STAR PUBLICATIONS

37 Car Street

Triplicane :: Madras-5.